

HISTORIA
MULIERUM
PHILOSOPHARUM.

512

SCRIPTORE

ÆGIDIO MENAGIO.

AMSTELODAMI,
Apud HENRICUM WETSTENIUM,

MDCLXXXVI.

15692

19 362

Aplicase a la Sibnunia
de Pen Com. de la Reyna
en los Angeles de Cadix 1774

El Guardian

AMSTELDAMI

elo la C. vire.

HISTORIA MULIERUM PHILOSOPHARUM.

A D

ANNAM FABRAM DACERIAM.

Am magnus est feminarum quæ scri-
psere numerus, ut de earum solis
nominibus ingens volumen conscri-
bi posset. Sed earum plurimæ amœ-
nitatum studia; Rhetorice, Poë-
tice, Historiam, Mythologiam,

Epistolarum elegantias; sectatæ sunt. Non de-
fuere tamen satis multæ, quæ Philosophiæ,
severiori disciplinæ, operam dederint. De his
librum singularem scripsisse Apollonium Stoï-
cum discimus ex Sopatri excerptis à Photio.
Sed & separatim de Mulieribus Pythagoricis
scripsisse Philochorum Grammaticum, docet nos
Suidas. Et Juvenalis, mulieres Philosophiam
suo sæculo tractasse clamat. Unde mirari subit
Didymum, Grammaticum sua ætate doctissi-
mum, & Lactantium, Scriptorem Ecclesiasti-
cum eruditissimum, hunc, solam Themisten,
illum, solam Theano, ex mulieribus philoso-
phatas, scripsisse. Ipse mulieres Philosophas in
libris Veterum sexaginta quinque reperi. Qua-
rum Historiam cum scribere mihi visum esset,
eam tibi, ANNA FABRA DACERIA, fe-

A 2

mina-

4 HISTORIA MULIERUM

minarum quot sunt, quot fuere, doctissima, inscribere mihi visum est: ut exstaret & hoc monumentum observantiæ erga te meæ. Neque enim quam nuper de Terentii Heautontimorumeni Dissertationem tibi nuncupavi, ad eam observantiam tibi declarandam, satis esse existimabam. Neque mirabuntur homines, me tibi Philosopharum Vitas inscripsisse, qui Philosophorum Vitas Diogenem Laërtium mulieri inscripsisse noverint.

Dicturi autem de Mulieribus Philosophis, dicemus primum de iis quæ sunt incertæ Sectæ: cæteras dein Sectis suis reddemus.

3 MULIERES PHILOSOPHÆ INCERTÆ SECTÆ.

HIPPO. Chironis, Centauri, filia: quæ Æolum docuit Naturæ contemplationem. Testantur, Clemens Alexandrinus Stromateon primo, & Cyrillus libro quarto contra Julianum. Est autem Naturæ contemplatio pars Philosophiæ præcipua. Hippius, ut Vatis & in rebus Astrologicis versatæ, meminit Euripides apud eundem Clementem Stromateon quarto.

ARISTOCLEA. Vide infra in Themistoclea ubi de Pythagoricis.

4 CLEOBULINA. Filia Cleobuli, unius & Septem Græciæ Sapientibus: unde & *Cleobulina* vulgò vocitata: nam eam pater (verba sunt Plutarchi) *Eumetidem* appellabat. Scripsit ænigmata versibus hexametris: in quibus laudatur ab Athenæo libro decimo capite decimo quinto. Hoc illius de cucurbitæ applicatione ænigma cele-

celebre profert Aristoteles Rhetoricorum libro III. cap. 2.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα.

Igne hominem aes humano in corpore figere vidi.
Nam Cleobulinae esse hoc ænigma, testificatur Plutarchus in Convivio Septem Sapientum. Ibi eam Thales τὴν σοφὴν vocat: quod *Philosophia deditam* interpretatur, qui Plutarchi Indicem concinnavit. Et ita hæc verba accipienda existimabat Carolus Cato Curtius, vir doctrina & modestia singulari. Meminit ejus Cratinus in Fabula, quam de ejus nomine *Cleobulinas* inscripsit. Ita enim hanc Fabulam numero plurali efferendam, docet Laërtius in Cleobulo, & Athenæus lib. IV. cap. 21. Minus rectè Κλεοβουλίνη, numero singulari; dicitur Polluci lib. VII. cap. 11. De Cleobulina, præter Plutarchum & Laërtium dictis locis, & Suidam in Κλεόβουλος, videndus Clemens Alexandrinus Στρωματείων quarto; ubi eam ait paternorum hospitum pedes lavisse. Hominum pedes feminas olim lavare solitas, discimus ex Homero in Odyssæa T, Paulo Apostolo in Epistola prima ad Timotheum, capite quinto, Samuelis libro I. capite 25. Plutarcho de Virtutibus Mulierum, & ex Oraculo, dato Milesiis, de quo Herodotus.

- ASPASIA. Milefia, Axiochi filia. Docuit Rhetoricam Periclem, & Rhetoricam ac Philosophiam Socratem. Platonem videto in Menexeno, & Clementem Alexandrinum in quarto Stromateon. Suidas in Ἀσπασία, & Scholiasten Aristophanis ad Acharnenses, *Sophistrian* eam vocant, & quod in eo sexu rarissimum est,

6 HISTORIA MULIERUM

Eloquentiæ Magistram. Fuisse & Poëtriam, docet nos Athenæus libro v. ubi plures ejus versus, ab Herodico Cratetio publicatos, profert. Periclis scortum primò fuit, postea uxor. Ab Atheniensibus captam, Pericles duxit uxorem, infausto patriæ matrimonio: ut quod duorum maximorum bellorum, Samii & Peloponnesiaci, originem præbuit: qua de re Aristophanes in Acharnensibus. Aristophanis versus sic latine sonant, Frischlino interprete,

- 7 *Juvenes profecti Megaram, cottabis adhuc
Madidi, Simætham meretricem furtim auferunt.
Post Megarenses justo dolore perciti
Vicissim Aspasia scorta eripuerunt duo.
Hinc belli initium erupit Græcis omnibus
Trium causâ meretricum. Hinc irâ Olympius
Pericles tonabat, fulgurabat, Græciam
Omnem miscebat. Leges insuper dabat:
Scriptas perinde ut carmina convivalia:
Quod Megarenses, neque in terra, neque in foro,
Neque in mari, neque continente, oporteat
Manere. Hinc Megarenses paulatim acti fame,
Lacedæmonios rogaverunt, decretum ut hoc
Subverteretur, quod propter meretriculas
Latum fuerat. At nos nolebamus, diu
Multumque orantes audire. Hinc belli furor:
Hinc armorum strepitus.*

Quem Aristophanis locum adduxit quoque Athenæus libro XIII.

- 8 Sed de Aspasia Plutarchum in Pericle, & ipsum latine loquentem, audiamus: *At quia ea quæ in Samios gessit Pericles, in gratiam fecisse Aspasia creditur, non sit incongruum, hoc maxime loco, considerare quæ ars & quæ vis in*

ea tanta fuerit, ut principes viros civitatis sua habuerit in potestate, & Philosophi præclaram celebremque mentionem ejus fecerint. Mileto ortam, & Axiochi filiam fuisse, in confesso est. Ajunt eam vestigiis instituisse Thargeliae cujusdam, & veteribus mulieribus Jonicis, & adrepsisse ad amicitias eorum qui divites valde essent. Quippe Thargelia quæ venusta esset facie, cuique lepos cum acumine inesset, habuit cum plurimis Græcis consuetudinem: eosque omnes conciliavit Regi: & illorum operâ sparsit furtim in urbibus Medorum sectæ rudimenta. At Aspasiā, quod prudens esset & tractandæ callens Reipublicæ, cultam ajunt à Pericle. Et ipse etiam frequentavit eam, cum familiaribus suis, Socrates: atque ad eam audiendam feminas ducebant Socratici: licet officinam haberet parum decoram & honestam: nam puellas quæ corpore quæstum facerent, alebat. *A-9* Schines refert Lysiclem, pecorum cauponem, qui consuetudinem post obitum Periclis cum Aspasia habuit, ex homine naturâ inerti & abjecto, principem civitatis evasisse Athenis. In Menexeno Platonis; quamquam sit principium jocosè scriptum; in eo tamen Dialogo illud veri est, famam esse, ob dicendi artem Atheniensium plurimos Aspasiā usos esse. At Periclis in eam amorem lascivum fuisse, verosimile est: siquidem uxorem habebat propinquam suam, quæ antè nupta Hipponico fuerat, & Calliam, divitem illum, ei genuerat. Genuit etiam in Periclis matrimonio Xanthippum & Paralum. Quod matrimonium cum utrique odiosum esset, collocavit eam Pericles alteri, non invitam. Inde Aspasiā uxorem duxit: quam mirè dilexit: nam sive exiret, sive rediret è foro,

8 HISTORIA MULIERUM

eam osculo semper salutabat. In Comædiis, nova Omphale, & Deïanira, & Juno nominatur. Cratinus disertè pellicem appellavit: his verbis: &c. Adeo autem celebrem & nobilem fuisse memorant Aspasiā, ut qui cum Rege Persarum de regno bellum gessit Cyrus, eam quam ex pellicibus præcipuè adamabat, vocaverit Aspasiā: cui fuerit antè Milto nomen.

- 10 Aspasiā violatæ religionis, & quòd liberarum feminarum quibus Pericles uteretur, faceret lenocinium, ab Hermippo Comico accusatam, narrat deinde Plutarchus: qui & Periclis precibus iudicio ereptam scribit.

Dialogum, cui titulus Ἀσπασία, scripsisse Antisthenem Socraticum, testatur Laërtius: ad quem nos vide.

Exstabat Romæ non ita pridem in Dactylitheca Feliciæ Rondaninæ, feminae primariæ, vetus iaspis annularis, in qua sub nomine ΑΣΠΑΣΟΥ, scalpata erat imago mulieris formosæ, longis capillis super pectus & humeros defluentibus; monili & inauribus ornatae, & casside ac ægide armatae: In galea, equorum quadriga depicta conspiciebatur: ac super quadrigam, Pegasum & Sphingem cernere erat. Caninius & Bellorius, qui eam imaginem exhibuerunt; hic, in suis veteribus illustrium virorum Imaginibus, ille, in sua Iconologia; in ea fuere sententia ut existimarent illam feminam, Aspasiā esse Milesiam, Socratis magistrā. Sed doctorum virorum pace liceat dixisse, quomodo Ἀσπασος pro Ἀσπασία dici possit, equidem non video. Addo, Ἀσπασος, nusquam in veterum libris reperiri: quod si reperiretur, nomen foret

foret viri, non mulieris. Ἀσπασίη, pro Ἀσπασίῃ, ferri posset. Et, puto, Ἀσπασούς, in generandi casu, dicere voluit sculptor: debuit certe.

DIOTIMA. Docuit Socratem Philosophiam ¹¹ amatoriam: quod testatur Socrates ipse apud Platonem in Symposio. De Philosophia amatoria legendi Platonici: & Maximus Tyrius in primis. De Diotima, præter Platonem dicto loco, videndus Lucianus in Imaginibus.

BERONICE. Photius in Bibliotheca, ubi ¹² Philosophos enumerat à quibus Stobæus Apophthegmata accepit, Beronice recenset. Beronices nomine, Reginae quatuor fuere; sed quæ nihil ad Beronice nostram; quæ & ipsa diversa videtur à Pherenice illa, de qua Valerius Maximus, Plinius, & Pausanias: cui soli omnium feminarum gymnico spectaculo interesse permissum est, cum ad Olympia filium Euclea certamen ingressurum adduxisset, Olympionice patre genita, (id est, Olympici certaminis sæpe victore) fratribus eandem palmam affecutis, latera ejus cingentibus. *Beronice, Berenice, & Pherenice*, idem nomen est.

PAMPHILA. Epidauria, ex Ægypto; So- ¹³ teridæ, Grammatici celeberrimi, filia. Επιδαυρία σφῆς eam vocat Suidas. Et Photius libros ejus philosophicis rebus refertos fuisse ait. Scripsit Miscellaneorum libros octo: de quibus Photius in Bibliotheca. Eos triginta tres fuisse testatur Suidas: qui & plura alia scripsisse dicit: Epitomen Ctesiae, Epitomas Historiarum, de Controversiis, & περὶ ἀφροδισίων. Vixit Neronis temporibus. Ejus testimonio

10 HISTORIA MULIERUM

frequenter utitur Laërtius. Citat & eam Gel-
lius libro xv. capite 17. & 23. Ei Soteridas
pater Commentarios scripsit suos. Videndus
Suidas in Σωτηρίδας. Nupsit Socratidæ: quod
testatur Suidas in Παμφίλη. Et cum eo annos
tredecim conjuncta fuit, inquit Photius.

14 CLEA. Huic Plutarchus librum de Mulie-
rum virtutibus nuncupavit: in quo eam in li-
brorum lectione versatam fuisse ait. Ait & cum
ipsa optimam Leontidem mortuam amisisset,
quam ejus matrem fuisse conjicimus, cum e-
se colloquium habuisse non experti philosophi-
cæ consolationis. Inde Philosophiæ æditam
susplicamur.

15 EURYDICE: Uxor Polliani. Huic simul &
Polliano Conjugalìa Præcepta sua scripsit Plu-
tarchus: qui & eam in Philosophia educatam
ait. Filiam Plutarchi fuisse putat Jonsius li-
bro 3. de Scriptoribus Historiæ Philosophicæ
capite 6. quod unde collegerit, nescire me fa-
teor. Alia autem Eurydice hæc nostra ab illa
Eurydice, quæ barbara cum esset, &, ut eam
Plutarchus vocat, *τελειάρβας*, (erat Illyria,
& Hierapoliensis) tamen ut natos erudiret, pro-
vecta jam ætate disciplinis animum applicuit:
qua de re exstat nobile ejus epigramma apud
Plutarchum in libro de liberis educandis ex-
tremo.

16 JULIA DOMNA: uxor Severi Imperato-
ris. De ea sic Dio Cassius, Historiarum li-
bro 75. extremo: *Φιλοσοφῆν ἤρξατο καὶ Σοφί-
σταις συνημέρευσεν. Philosophari cæpit: & cum
Sophistis dies transigebat. Inde Φιλόσοφος di-
citur Philostrato in Philisco. Ἀντωνίου δὲ ὡς*

τῆς Φιλοσόφου πύλιν Ἰκλίας. *Antoninus erat filius
Juliae Philosophæ*: sermo est de Antonino Cara-
calla. Ita ibi legendum ex optima emendatio-
ne Claudii Salmasii, ad Ælium Lampridium. Ma-
lè antea legebatur ἡ τῆς Φιλοσόφου. Pergit Phi-
lostratus: ubi de eodem Sophista: καὶ προερεῖς
τοῖς περὶ τῶν Ἰουλίας Γεωμέτραις καὶ Φιλοσόφοις,
εὕρετο παρ' αὐτῆς Διὰ τοῦ βασιλέως τὴν Ἀθήνησι
θρόνον. Id est, *Julia favore, Philiscus ab Im-
peratore Caracalla obtinuit Athenis Cathedram
Philosophicam*. Nam & ibi quoque sic legen-
dum ex ejusdem Salmasii emendatione, pro eo
quod legebatur παρ' αὐτοῖς. *Julia Imperatrici
notus fuit Philostratus, cum aliis Sophistis qui
circa illam totos dies hærebant: nam circa illam
Sophistas frequenter hæsisse, testatur Tzetzes
Chiliados sextæ historiæ quadragesimâ quintâ.*

Patriâ fuit Syra, ex urbe Emessa. Ex Sy-¹⁷
ria adductam, duxit Severus. Spartianus in
Severo: *Quum amissa uxore, aliam vellet duce-
re, genituras sponsarum requirebat: ipse quoque
Matheſcos peritissimus. Et cū audisset esse in
Syria quamdam quæ id genitura haberet ut Regi
jungeretur, eandem uxorem petiit.*

Post mortem Severi, nupsisse volunt Anto-
nino Caracallæ privigno suo. Spartianus in Ca-
racalla: *Interest scire, quemadmodum novercam
suam, Juliam, uxorem duxisse dicatur. Quæ cū
esset pulcherrima, & quasi per negligentiam se maxi-
ma corporis parte nudasset, dixissetque Antoni-
nus, Vellem, si liceret, respondisse fertur, Si li-
bet, licet. An nescis te Imperatorem esse, & leges
dare, non accipere? Quo audito, furor incondi-
tus ad effectum criminis roboratus est: nuptiasque
ejus*

ejus celebravit: quas, si sciret se leges dare, verè
 solus prohibere debuisset: matrem enim (non alio di-
 cenda erat nomine) duxit uxorem. Ad parricidium
 junxit incestum: siquidem eam matrimonio sociavit,
 18 *cujus filium nuper occiderat.* Accedunt Spartiano
 Aurelius Victor, Eutropius, Orosius. Sed
 falsos omnes fuisse, testantur testes omni exce-
 ptione majores, Oppianus, Herodianus, Philo-
 stratus; Scriptores Juliae σύγγεγοι: qui uno ore
 Juliam Caracallæ matrem dixerunt: non nover-
 cam. Accedunt veteres nummi & veteres Inscr-
 ptiones, idem testificantes: ut jam dubitet ne-
 mo, Caracallam filium Juliae Domnae fuisse, non
 privignum. Quod jam pridem notatum viris
 doctis, Casaubono & Salmasio ad Historiam
 Augustam, Tristano in Commentariis Histo-
 ricis, Spanhemio in Dissertatione VII. de Præ-
 stantia & Usu Numismatum, Sponio in Miscel-
 laneis eruditæ Antiquitatis, & nuper Valenti
 in Numismatis, ubi de Septimio Severo, Julia
 Pia, & Antonino Caracalla.

Domna cognominabatur. Oppianus Κωνι-
 19 *κων* primo, ubi de Antonino Caracalla, cui
 opus suum nuncupavit:

Τὸν μεγάλη μεγάλη φησὶσαι Δόμνα Σεβήρα.
 Δόμνα enim hoc loci non est *δέσπονα*, quod vo-
 lebat Scipio Gentilis libro 2. Parergon Juris
 capite 22. & Rittershusius ad Oppianum: sed
 nomen proprium, sive potius cognomen. Vi-
 de nos, si placet, in Amoenitatibus Juris capite
 25. Addo, Isidori, Philosophi illius celeberrimi,
 cujus Vitam scripsit Damascius, uxorem, vo-
 catam fuisse Δόμναν. Vide excerpta Vitæ illius,
 apud Photium.

Sororem habuisse Juliam Mæsam, discimus ex Herodiano in Caracalla, & Capitolino in Opilio Macrino. Id nominis apud Syro-Phœnicas *Solem* significare, scripsere Trifstanus & Patinus.

MYRO. De ea sic Suidas: *Μυρώ, Ποδία, Φι- 20*
λίσσοφ. Scripsit Chrias mulierum, Reginarum. Scripsit & Fabulas. Auctor Suidas. Alia est à Myro, Poëtria illa celeberrima, filia, aut matre Homeri, Poëtæ Tragici, unius de Pleiade: fuit enim hæc Byzantia; ut est apud Suidam. Byzantiam quoque eam facit Athenæus libro xi. cap. xi. & Eustathius in Homerum ad Iliados w. versu 310. sed ubi *Μοιρώ*, non *Μυρώ* nuncupatur. Scripsit autem, ut hoc prætereundo dicam, versus Elegiacos & Melicos, teste Suida: & opus cui titulus Anemofyne, teste Athenæo: & librum de Dialectis, teste Eustathio.

SOSIPATRA. Ex Asia: mulier docta, di- 21
ves, formosa, generosa. Duxerat Eustathium, Præfectum Cappadociæ: post cujus mortem amata fuit à Philometore, cognato suo. Hæc, & plura, Eunapius: ex quo, Philosopham fuisse, discas: qui & liberos suos *τὰ Φιλοσοφούμενα* docuisse testatur.

ANTHUSA. De ea, hæc Photius in Biblio- 22
theca, ubi de Excerptis è Damascio de Vita Isidori, Philosophi: *Divinationem è nubibus, ne auditu quidem Antiquis notam, mulierem quamdam, Anthusam, nomine, quæ Leonis Romanorum Imperatoris vixit tempore, refert invenisse. Quæ in Agis Ciliciis nata dicebatur, originem primam in Cappadocibus habitantibus ad Comanum, mon-tem Orestiadum, trahens, referens genus suum ad Pe-lopem.*

lopem. Hac sollicita de viro, cui militare aliquod munus demandatum, quique ad bellum Siculum cum aliis missus erat, oravit in somno ut futura cognosceret: & oravit ad Solem orientem versa. Pater verò ejus in somnis jussit illam ad Solem etiam occidentem orare. Et illa orante, per serenum subito nubes circa Solem orta est: & deinde aucta, in hominem formata est; alia verò nubes orta, & in aqualem crescens magnitudinem, in leonem ferum mutata est. Leo verò, ingenti biatu oris facto, hominem deglutiit. Species illa hominis è nube facta, Gotho fuit similis. Nam post paulo Leo, Rex, Ducem Gothorum, Asperem, & filios, fraudulenter occavit. Ex illo tempore in hunc usque diem Anthusa assidue meditata est, qua ratione è nubibus prædicere divinando possit.

Gaffarellus, rerum curiosarum inauditarum cap. 2. in nubibus plurima legi posse contendit.

Cum nubium contemplatio pars sit Physices, & Physice pars Philosophiæ; & Astrologia, auctore Aristotele libro XII. Metaphysicorum capite 8. sit Philosophia quædam theoretica, Anthusam illam mulieribus Philosophis addere placuit. Cui addenda &

- 23 AGANICE, filia Hegetoris Theffali: quæ perita pleniluniorum, in quibus deficit lumine luna, cum præcepisset ratiocinatione quo tempore luna umbram illapsura foret, mulieribus persuasit lunam cælo posse deducere. Auctor Plutarchus in Præceptis conjugalibus.

- 24 EUDOCIA: Atheniensis: prius ATHENAIÏS dicta: Heracliti, Atheniensis Philosophi, sive, ut alii volunt, Leontii Sophistæ filia: uxor Imperatoris Theodosii Junioris. De ea sic

Auctor Chronici Paschalis ad Olympiadem ccc.
 Cum adolereretur Theodosius, junior Augustus, vi-
 ro patre in palatio apud patrem educabatur: & cum
 eo, post mortem patris instituebatur Paulinus qui-
 dam adolescentior, Comitibus cuiusdam Domestico-
 rum filius. Amabat autem ipsum Theodosius. Et
 cum jam in virum adolevisset junior Augustus, cupie-
 bat ducere uxorem: eoque nomine sæpe interpellabat
 Pulcheriam Augustam, sororem: quæ fratris studio-
 sa, abstinebat à nuptiis. Pulcheria verò laborabat
 in circumspiciendis plurimis puellis, patritio san-
 ne aut regio natis: quas educari volebat in Regia.
 Huic quipræ dixerat Theodosius, Reperire deside-
 ro virginem formâ eximiâ, quæ cunctarum vir-
 ginum Constantinopolitanarum pulchritudinem
 debeat: & quæ sanguis sit regiis. Sed si illa na-
 talibus sit regiis, forma non sit præcellenti, nec
 dignitatem, nec stirpem regiam, nec opes curo:
 quæ laudatissimâ fuerit formâ, quocumque edita
 sit genere, hanc expeto. Quod Pulcheria Augusta 29
 audiens, in omnes terrarum partes qui talem virgi-
 gem quærent, sollicita dimisit. Sed & ipse Paulinus,
 Theodosii socius & amicus, ut ea quoque in re Theodo-
 sio gratificaretur, & laborabat, & circumcursabat.
 Accidit autem ut Græca virgo forma & doctrina sin-
 gulari, Athenais, nomine, Heracliti Philosophi fi-
 lia, Constantinopolim veniret. Quam urbem petiit,
 amitam quamdam suam conveniendi causâ: hac vi-
 delicet occasione: Heraclitus Philosophus, Athenai-
 os pater, duos habebat filios, Valerianum & Gene-
 sium. Moriturus testamentum fecit, quo duos illos
 filios heredes scripsit. De Athenaide verò, ita ille in
 testamento: Desideratissimæ filiæ meæ dari volo
 tantum nummos dumtaxat: sufficit enim illi for-
 ma

ma & eruditio; quibus universum sexum suum antecellit. *Atque ita decessit. Post cujus mortem testamento aperto, cum se Athenais præteritam intellexisset, rogabat fratres, utpote majores natu, illorumque advoluta genubus supplex petebat, ne velent rationem habere testamenti, sed tertiam paternæ hereditatis partem sibi traderent: cum diceret, se nihil peccasse: eosque non ignorare, quomodo erga*
26 communem patrem affecta semper fuisset. Et nescio, inquit, cur me moriturus pater exheredem reliquerit, & mihi meam in suis bonis portionem inviderit. At fratres preces ejus contempserunt, iratique, domo paternæ eam expulerunt. Athenais excepit ejus matertera: nec solum ut pupillam, sed quod etiam virgo esset, & sororis filia, eam tutata est. Et hanc postmodum secum ad amitam, Heracliti sororem, deduxit. Ambæ Athenaidos causam susceperunt: & actionem adversus fratres ejus instituerunt. Et religiosissimam Principem Pulcheriam, Theodosii sororem, adeuntes, eam docuerunt quomodo à fratribus tractata fuisset Athenais; simulque ei Athenaidis eloquentiam commendarunt. Cumque Augusta Pulcheria eam adeo forma & eruditione, & eloquentia præcellentem cerneret, interrogavit ipsius cognatos an ipsa virgo esset. Postquam autem, & virginem, à patre custoditam, & longa institutione Philosophiæ studio eruditam intellexit; jussit illam unâ cum aliis matronis, ac Cubiculariis custodiri, atque in Regia manere: sese matertera ejus ac amita petitionem accipere disti-
27 tans. Mox ad fratrem Theodosium Imperatorem accedens, Inveni, inquit, adolescentulam puram; egregiè ornatam; subtili frontis descriptione, ac lineamentis decentibus; decoro na-

fo ; niveo candore ; oculis magnis ; singulari gratia ; comâ crispâ & flavâ ; maturo incessu ; eruditam ; Græcanicam virginem. Quod simul ac audiuit Theodosius , arsit , ut qui juvenis esset : & accersito socio & amico Paulino , petivit à sorore Pulcheria , ut sub prætextu negotii , Athenaïda in cubiculum ejus adluceret , quam per velum ipse & Paulinus spectarent. In cubiculum Pulcheriæ Athenais introducta est. Placuit Theodosio : stupente & eam Paulino : qui eam Christianam fecit : erat enim Pagana , Græcâ religione : & appellavit Eudociam.

Eandem historiam , sed paullò aliter , narrat 28 Socrates libro VII. Historiæ Ecclesiasticæ , capite 21. his verbis : Cùm igitur tam illustris victoria (sermo est de Romanorum contra Persas victoria) divinitus data esset Romanis , multi eloquentiâ præstantes viri in laudem Imperatoris Panegyricas Orationes conscripserunt , easque publicè recitârunt. Ipsa quinetiam Imperatrix , Theodosii Junioris uxor , heroico versu poëmata composuit. Erat enim admodum erudita : utpote Leontii Sophisti filia , à patre edocta , & in omni literarum genere instituta. Hanc cùm Imperator Theodosius ducturus esset , Atticus , Episcopus , Christianam fecit : Et in baptismo , pro Athenaïde , Eudociam nominavit.

Et Evagrius libro 1. cap. 20. Theodosius , inquit , Eudociam domo Atheniensem , formâ elegantem , nec ignaram artis poëtica , interventu Pulcheriæ , sororis suæ , uxorem duxit , cùm illa salutaris avacro priùs tincta fuisset . &c. Eudocia verò diu postea dum ad sanctam Christi , Dei ac Domini nostri , civitatem pergeret , venit Antiochiam : ubi

cum publica verba fecisset ad Populum, Orationem suam hoc versu clausit,

Υμεῖς ἐπεὶ γέρετε τὴν γῆν ἀνθρώπων εὖ ἔχοντες εἶναι.

Et cupio & lætor vestro me sanguine na-

tam :

Colonias significans quæ illuc deductæ ex Græcia. &c. Quam ob causam Antiochenses statuâ ex ære fabrefactâ eam honorârunt : quæ integra etiamnum manet.

- 30 Accedat Nicephorus. Pulcheria Augusta, inquit ille libro XIV. capite 23. quod honestis studiosa esset, cum Imperator jam ad ætatem maturam pervenisset, ut ei conjugem Ammonio jungeret, deliberavit : & generis cujusque & familiæ puellas ; eas etiam quæ ex Gentibus, formâ, divitiis, & aliis dotibus præclaræ essent, dispexit. Atque hæc cum ageret, percommode accidit, ut mulier quædam cui nomen Athenais erat, adhuc virgo, ex Athenarum urbe ad Augustam veniret. Ea Leontii Philosophi filia ; & quidem ingeniosissima ; omni genere, non solum Græcarum literarum, sed etiam Latinarum, à patre erudita, tantum in Philosophia effectrice simul & contemplatrice, atque ea quoque quæ circa dicendi artem, probationesque & confutationes versatur, quantum alius nemo profecit. In Astronomia etiam, Geometria, & numerorum proportionibus, plus quam alius ætate sua quisquam, est assequuta : Hanc ubi pater ita educavit atque instituit, moriturus ille filios suos, Valerium & Aëtium, bonorum suorum heredes reliquit : filiam autem exheredavit : formam illi suam atque eruditionem sufficere dicens. Cum verò res ei domi angusta esset, ad Pulcheriam Augustam de fratrum injuria conquerens, accessit.

fit. Illa prudentiam, venustatem, & miram in rebus omnibus, ut ita dicam, dexteritatem puellæ cum cognovisset, fratri eam connubio jungendi consilium cepit. Atque ubi ei ut Christianorum sacra coleret, persuasit, accito Attico, Episcopo, divinum ei baptismum adhiberi fecit in Stephani Protomartyris templo: & in filiae locum sibi arrogatam, uxorem fratri dedit; pro Athenaïde, Eudociam cognominatam.

Observabis obiter, Eudociæ patrem qui Chronici Paschalis auctori *Heracitus* dicitur, *Leonum* dici Socrati, Nicephoro, & Zonaræ. Sed & ipsa, *Λεοντιάς*, hoc est, *Leontii filia*, dicitur in disticho adscripto in fine Metaphraseos Octateuchi: de qua infra.

Etiam ejus fratres, *Valerius* & *Aëtius* à Socrate & Nicephoro appellantur, quos *Valerium* & *Genesium* vocat auctor dicti Chronici. Sed Zonaras, Annalium libro XIII. *Genesium* & *Valerium* eos quoque nominat. Addit, Eudociam Præfecturam Illyriorum ab Imperatore pro Genesio impetrasse, Valerio, Magistri honorem donasse: neque illis iratam fuisse: nisi enim ab iis expulsa fuisset, non venisset Constantinopolim, ubi ad supremos honores pervenit; inquebat illa.

Observandum & *Poëtriam* Socrati ac Evagrio dici Athenaïda, quæ *Philosophia* dicitur Auctori Chronici Paschalis. De Romanorum contra Persas victoria, in laudem Theodosii conjugis, heroicis versibus poëma scripsisse, intelleximus ex Nicephoro. Sunt qui eam Cenonem de Christo Salvatore nostro fecisse dicunt, qui vulgò Probæ Falconiæ tribuitur.

qua de re videndus Lilius Gyraldus. Scripsit Zonaras, Centones Homericos opus Patricii cujusdam imperfectum & indigestum fuisse, illudque Eudociam absolvisse & digessisse. Constat eam scripsisse Græcè, heroïco carmine, libris octo, Metaphrasim Octateuchi, necnon Metaphrasim Zachariæ & Danielis, Prophetarum; & libros tres de Sancto Cypriano Martyre: quibus de poëmatiis, videndus omnino Photius in Bibliotheca.

- 34 SANCTA CATHARINA. Sanctam Catharinam, Alexandrinam, Virginem & Martyrem, quæ sub Maxentio Imperatore ~~vixit~~, in rebus Philosophicis versatissimam, Paganos Philosophos validissimis fregisse argumentis, eosque ad Religionem Christianam amplectendam, rationibus suis adegisse, vulgus Christianorum credit. Exstat scilicet ejus Martyrii Historia Græcè scripta apud Simeonem Metaphrasten, in qua non solum id ipsum narratur, sed & ipsa se Rhetoricen, & Philosophiam, & Geometriam, aliasque disciplinas, didicisse ait. Atque hinc est quod Philosophiæ Professores Parisienses Sanctam Catharinam sibi patronam elegerint, ejusque festo die Schola vacet Parisiensis: quas ferias, exemplo Parisiensis, ceteræ celebrant Scholæ.

- 35 Qui ejus Virginis meminit Scriptor antiquior, fuit Græcus Scriptor Anonymus Vitæ Sancti Pauli Latrensis, Eremitæ, domo Elæensis prope Pergamum, fato functi anno 956. die 15. mensis Decembris, in Monasterio Aphapsensi, in finibus Phrygiæ. Sed eam Scriptor ille *Æcaterinen* vocat, non *Catharinam*.

Verba ejus sunt, ex interpretatione Jacobi Sirmonti, qui eam Vitam à se in Sforziana Bibliotheca Romæ repertam, in gratiam Cardinalis Baronii Latinitate donavit: *Aliorum quidem Sanctorum memoria hilaritatis ansam Paulo dabant: Martyris verò Æcaterina non solum voluptate Sanctum replebat, sed propemodum exultatione & tripudio.* Quem Scriptorem Baronius Annalium tomo x. *Scriptorem fidelem* appellat. *Æcaterine* quoque dicitur Euthymio, Monacho Zygabeno, in suis ad Psalmos Enarrationibus, ad Psalmum 44. qui liber manu exaratus adservatur in Bibliotheca Regia, nec non in Bigotiana. Præfationem dicti libri edidit Lemonius, in Variis Sacris. Vixit Euthy-³⁶mius ille circa initium sæculi decimi quarti. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ nuncupatur in Tabella Græcica antiqua quam exhibuit V. Cl. Carolus Ducangius in fine Glossarii, ad Scriptores mediæ & infimæ Latinitatis: in qua depicta cernitur gestans coronam regiam in capite, & veste induta consulari. Quod admonet me, ut legentes moneam, regio genere ortam dici, in Martyrio suprâ memorato. *Mulier quadam pia, nomine ÆCATERINA, ætate juvenis, pulchra specie, quæ genus ducebat ex sanguine regio, omnem autem & externam & nostram Scripturam perlegerat, multis ancillis comitata debebat Alexandria,* inquit Simeon Metaphrastes ad xxv. Novembris, interprete Gentiano Herveto. Sed ad rem. Exstant in Bibliotheca Colbertina septem codices manuscripti Martyrii Sanctæ Catharinæ, signati 413. 569. 622. 850. 1048. 4530. 5823. in quibus & ea constan-

tissime *Αἰκατερίνη* appellatur. *Æcaterina* quoque dicitur Molano, in suis ad Ufuardum
 37 Additionibus. At verò in Calendario Græco pervetere dictæ Bibliothecæ, signato 5149. *ΕΚΚΑΤΕΡΙΝ* ad 14. Novembris nuncupatur. *Catharinam* posteriores dixerunt: credo, quia nominis *Æcaterina*, *Æcaterinos*, *Eccaterinos*, originem ignorarent: quid enim *αἰκατερίνη*, *αἰκατερίν*, *εἰκατερίν*, significant, ignoratur. Constat non esse voces Græcas. Sed neque voces esse Arabicas, ut volunt quidam; quòd Sancta *Æcaterina* in altero montis Sinai iugo sepulta fuerit; in quo etiamnum *Monasterium* exstat, illi dicatum; docuit me Eusebius Renaldotus, vir Arabicæ Linguae, si quis alius, intelligentissimus. *Catharina* certè in omnibus Ecclesiasticis Breviariis nuncupatur, necnon apud Baronium in Martyrologio. Apud Pachymerem, in Andronico, libro 2. capite 18. & libro 3. capite 1. *Catharina*, filia unica Philippi, Imperatoris Constantinopolitani titulo tenus, quæ postea Carolo Valerio Comiti nupsit, *Αἰκατερίνα* appellatur. Unde colligere est, *Catharinam* & *Æcaterinam* idem nomen esse.

38 Atque hæc de nomine Sanctæ Catharinæ. Nunc de historia videamus. Eam falsi arguere videtur Baronius. Ita enim de ea ille in Annalibus ad annum 317. sectione 23. Cum doleamus ab Eusebio prætermissa, magis angimur ab incerto Authore, quòd fusius, eò minus fideliter quàm par est, Acta ejusdem nobilissimæ Martyris fuisse conscripta. Præstat namque in rebus Martyrum, aliorumque Sanctorum, multa desiderari, quàm
 omni.

omni ex parte nutantia plurima cumulari. Melius enim consulitur Ecclesiastica veritati, rerum, quæ non adeo explorata, silentio, quàm mendacio, veris licet admixto, atque adulterata orationis eloquio. Ut meritò eam, tamquam fabulosam, ex Breviario Parisiensi, jussu illustrissimi Francisci Harkæi, Archiepiscopi Parisiensis anno 1680. reformato, ejecerint, qui ejus reformationi operam dederunt, Viri doctrina & pietate illustres, Jacobus de Sancta-Bova, Professor Theologus Sorbonicus; Guillelmus Bruneterius, tunc Archidiaconus de Bria in Ecclesia Parisiensi, hodie Episcopus Santonensis; Claudius Castellanus, Canonicus Parisiensis; Nicolaus Gobilio, Doctor Sorbonicus, & Parochus Sancti Laurentii apud Parisios; Leonardus Lametus, Doctor Navarriensis, tunc Canonicus Parisiensis, nunc Parochus Sancti Eustachii apud Parisios; Claudius Amelina, Archidiaconus Parisiensis; Nicolaus Coquelinus, Cancellarius Parisiensis; & Nicolaus Tornosus, Theologus & Concionator eximius.

ANNA COMNENA: Alexii Imperatoris filia: uxor Nicephori Bryennii, Cæsaris. Philosophiam se attigisse, scribit ipsa Alexiados libro xv. Et eam Nicetas, in Joanne Comneno, Philosophiæ, Disciplinarum omnium parenti, deditam, & omnibus artibus eruditam fuisse scribit. Sed & Zonaras Annalium libro xvi. ubi de Bryennio, ejus conjuge, hæc de ea habet, ἢ γὰρ καὶ λόγοις προσκέμενος ἀνὴρ, καὶ ἡ σύνοικος δὲ οἱ οὐδὲν ἦσαν, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον ἐκείνου τῆς ἐν λόγοις παιδείας ἀντείχετο, καὶ τὴν γλῶσσαν εἶχε ἀκριβῶς ἀττικίζουσαν, καὶ τὸν νοῦν πρὸς ὕψος θεωρημάτων ὀξύτατον.

Ταῦτα δ' αὐτῇ προσεγένετο φίσσας ὀξύτητι καὶ σπουδῇ·
προσπεσθῆναι γὰρ ταῖς βίβλοις, καὶ λογίοις ἀνδράσι, καὶ
οὐ παρέργως ἀμίλει αὐτοῖς. *Erat autem & ipse studii
doctrinarum deditus: & uxor ejus in iisdem operam
nihilominorem, ac potius majorem, ponebat: exqui-
site Atticissans: ingenioque prædita acutissimo ad
abstrusissimas quasque contemplationes: eam facul-
tatem, partim naturæ bonitate, partim industriâ,
consecuta: affixa enim erat libris: & eruditorum
consuetudine haud obiter utebatur.*

- 40 EUDOCIA: uxor Constantini Palæologi De-
spotæ, ejus, qui secundus filius fuit Palæologi
Imperatoris: de qua hæc Nicephorus Gregoras
libro VIII. Historiarum capite 5. ἦν δὲ καὶ σοφίας
τῆς θύραθεν οὐκ ἄμειρος ἡ γυνή· ἦν γὰρ ἰδεῖν αὐτὴν
πάντα καὶ παντοῖα ῥαδίως κατὰ καιρὸν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ δια-
γλώττης προφέρουσιν, ὅσα τε αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἀνεγνώ-
κει, καὶ ὅσα λεγόντων ἄλλον ἀκήκοεν· ὡς Θεανώ τινα
Πυθαγορικὴν καὶ Ὑπατίαν ἄλλαν ὀνομαζέσθαι ταύτην
πρὸς τῶν ἐφ' ἡμῶν σοφωτέρων. *Neque experta erat
Philosophia externa. Et elegantiam formæ, &
facundiam suavitatem, & morum comitatem, excel-
lebat. Erat & humanioribus literis erudita: &
in colloquiis, varia quæ ipsa legerat, aut quæ ex
aliis audierat, lubenter proferebat: ut altera The-
ano Pythagorica, & altera Hypatia, ab eruditis
appellaretur.*

- 41 PANYPERSEBASTA. Filia fuit Theodori
Metochitæ, qui, imperante Andronico seniore,
magnus fuit Logotheta. Eam Imperator fra-
tris sui filio Joanni Panypersebasta despondit:
unde Panypersebasta nominatur Nicephoro Gre-
goræ, Historiæ Romanæ libro octavo. Idem
Gregoras ibidem, habitam ab ea Orationem re-
fert.

fert : ex qua conjicere est fuisse eam Philosopham. Atque ipse quidem Gregoras , ita de ea loquitur : ἦν γὰρ αὐτὴ νεάζουσα μὴν τὰ τῆς ἡλικίας , ἀλλ' οὖν ἐπὶ μέγα συνέσεως ἤκουσα , καὶ γλώττων παρὰ τῆς φύσεως εὐτυχήσασα , οὐκ αὐτῇ μᾶλλον ἢ Πυθαγόρᾳ καὶ Πλάτωνα , καὶ τῶν σοφῶν τοῖς τοιούτοις μάλιστα προσήκουσαν. *Erat autem illa etate quidem juvenis , sed quæ ad tantam pervenerat prudentiam , ut quæ à natura contigerat illi dicendi facultas , non eam duntaxat , sed & Pythagoram & Platonem , & quoscunque alios deceret Philosophos.* Alibi *Cæsa-* 42 *risam* vocat : nam ejus vir primùm Panypersebastus , deinde & Cæsaris dignitate ornatus est. Viro apud Triballos mortuo , missus est ad ipsam , & ad Triballorum Regem , legatus Gregoras , quò ipsam solaretur viri morte afflictam , & Byzantium redire compelleret. Præceptorem habuit toties memoratum Gregoram : apud quem plura de ejus ingenio , eruditione , eloquentia legere est. Ex Joanne Panypersebasto filiam genuit , quæ Cralo Slaviæ , id est Triballorum Regi nupsit. KRAL , vox est Slavica , quæ *Regem* significat. Ea hodie Turcorum Imperator Electores Imperii in literis compellat ; & quâ non ita pridem ipsum Germanorum Imperatorem compellabat.

NOVELLA ; *Jurisperita.* Quod Novellam , 43 *Jurisperitam* , Philosophas inter recenseo , facit Ulpianus , qui in Lege prima , Digestis de Justitia & Jure , Jurisconsultos *Philosophos* vocat , *veram , non simulatam , Philosophiam affe-* *ctantes.*

Fuit hæc Johannis Andreae , Antecessoris Bononientis celeberrimi , filia. De ea rem miram

narrat Christina Pisana, in libro, cui titulus *civitas Mulierum*, parte 2. cap. 36. quam hîc referre non gravabor: referam autem ipsius Christi-
næ verbis, ne mihi in re, quæ fidem excedit,
non habeatur fides.

*Parcillement, à parler de plus nouveaux temps, sans querre les anciennes Histoires; Jean Andry, solempnel Légiste à Boulogne la Grasse, n'a mie soixante ans, n'estoit pas d'opinion que mal fust que femmes fussent lettrées: quand à sa belle & bonne fille, que il tant ama, qui ot nom Nouvelle, fist ap-
prendre lettres; & si avant ès Loix, qu' qu'il estoit occupé d'aucune essoine, parquoy il ne pouvoit vacquer à lire les leçons à ses Escholiers, il envoyoit Nouvelle, sa fille, lire en son lieu aux Escholes en chayere. Et affin que la biauté d'icelle n'empeschast la pensée des oyans, elle avoit une petite courtine au devant d'elle. Et par celle maniere, suppléoit & allégeoit aucunes fois les occupations de son pere; lequel l'ama tant, que pour mettre le nom d'elle en memoire, fist une notable Lettûre d'un livre des Loix, qu'il nomma du nom de sa fille, la Nouvelle.*

44 Hæc habui ex libro quem de educatione libero-
rorum scripsit ad Annam Borboniam, Ducis Longavillani uxorem, Vir clarissimus & doctissimus, mihique amicissimus Claudius Jolius, Canonicus & Cantor Ecclesiæ Parisiensis; qui & Christinæ librum manu scriptum mecum communicavit.

Duxerat Johannes Milanciam; & ipsam mulierem eruditam; ex qua, præter Novellam, habuit Betinam, quæ Johanni à Sancto Georgio, Antecessori Bononienfi, nupsit. Apud Mugellum, agri Florentini oppidum natus, matrem habuera-

Novellam : de cujus nomine, ejus filia *Novella* vocitata est. Et in utriusque memoriam, quem in *Decretales Commentarium* edidit; opus à Baldo mirè laudatum; *Novellas* appellavit. Ejus Vitam scripsit Guido Panzirolus, de *Claris Legum Interpretibus* lib. 3. cap. 19.

Christina vixit apud Gallos, regnante Carolo V. Ejus honorificè meminerunt, Marotus in *Poëmatiis*, Verderius in *Bibliotheca*, & Johannes Mabilio in *Itinere Italico*.

HELOISA : Petri Abælardi, Theologi non minus è multis, amica primùm; postea uxor; deinde Monialis ac Priorissa Monasterii Argentolienfis prope Parisios; & postremò, Monasterii Paraclitenfis prope Novigentum ad Sequanam, anno MCXXX. ad annum MCLXIV. Abbatissa.

Philosopham eam fuisse, docuit me, qui ejus & Abælardi Opera publici juris fecit, Franciscus Ambrosius. *Heloissa*, inquit ille in Præfatione Apologetica pro Abælardo, ut altera *Susanna*, aut *Elthera*, pulcra, & Deum timens; vetustissimos illos *Montmoriantios* legitima agnatione contingens; Canonici *Parisiensis* non notha, sed neptis: *Psalmos Hebraicè personare ab incunabulis docta*: clarum sui sexûs sidus & ornamentum: tres illas *Linguas*, nec non *Mathesin*, *Philosophiam*, & *Theologiam*, à viro suo edocta, illo solo minor fuit.

De ejus & Abælardi amoribus *Historiam*, cum sit res omnibus nota; hîc narrare supersedeo.

PLATONICÆ.

LASTHENIA : Mantinea : ex Arcadia : & AXIO-46
THEA,

THEA, Phliafia: Platonis discipulæ. De utraque Laërtius in Vita Platonis, Clemens Alexandrinus in quarto Stromateon, & Themistius in Oratione XII. quæ *Sophista* inscribitur. Vide infra in Pythagoricis.

- 47 ARRIA. Eam Auctor libri de Theriaca ad Pisonem capite 2. Platonis libris operam sedulam dedisse ait, & eo nomine Imperatoribus commendatam fuisse. Vixit sub Alexandro Severo. quod rectè Jonsius in Historia Philosophica observabat. Eam esse, mulierem illam *Φιλοπαύτηνα* cui Laërtius Historiam suam Philosophicam *πυν*cupavit, cum Reinesio existimamus. Vide nos ad Procemium Laërtianum.

- 48 GEMINÆ: mater & filia: Plotini, Philosophi Platonici sua ætate celeberrimi discipulæ. Porphyrius in Vita Plotini.

AMPHICHIA: Aristonis filia: uxor filii Jamblichi. Porphyrius ibidem. Fuit Jamblichus Porphyrii discipulus, qui discipulus fuit Plotini & Longini.

- 49 HYPATIA: Alexandrina: mulier in Philosophicis & Mathematicis versatissima: Theonis Alexandrini, Philosophi, Geometræ, & Mathematici filia & discipula: patre & magistro doctior. Theonis cujusdam, qui temporibus Ionici Sardiani Medici præstantissimi magnum nomen in Galliâ consecutus erat, meminit Eunapius in Ionico: quem de Theone nostro sunt qui interpretentur: sed minus verosimiliter, meâ quidem sententiâ. At verosimili omnino conjectura Theonem hunc nostrum putabat Henricus Savilius, illum esse Theonem qui Ptolemæum interpretatus est: quod nos docuit Henricus Valesius.

lesijs ad Historiam Ecclesiasticam. Socratis libro 7. capite 15. Idem & Ismaëli Bullialdo, qui numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat, Gallorum in rebus Astronomicis longè doctissimo, videbatur. Platonicae autem 50 Sectae addictam fuisse Hypatiam, discimus ex eadem Socratis Historia libro VII. capite 15. Socratis verba ex Valesiana interpretatione infra ponam: sunt enim lectu dignissima: *Mulier quaedam fuit Alexandria, nomine Hypatia: Theonis Philosophi filia. Hac ad tantam eruditionem pervenit, ut omnes sui temporis Philosophos vixit intervallo superaret, & in Platonica Scholam à Plotino deductam succederet, cunctasque Philosophiae disciplinas auditoribus exponeret. Quocirca omnes Philosophiae studiosi ad illam undique confluebant. Porro præter fiduciam atque auctoritatem, quam sibi ex eruditione comparaverat, interdum quoque cum singulari modestia ad Iudices accedebat. Neque verò pudor erat ipsi, in media hominum frequentia apparere. Quibus consona habet Nicephorus libro XIV. capite 16. Nicephori verba, quia nos alia docent, non pigebit adscribere; adscribam autem Latine: est enim locus prolixior. Alexandria femina quaedam Hypatia erat, 15 patrem habens Theonem Philosophum: à quo rectè instituta, tantum disciplinis excelluit, ut non solum temporis sui Philosophos, verum etiam qui longè antea exstitissent, superârit, & in Platonica Schola à Plotino deducta successerit. Prompta illa erat quibuscumque studiosis disciplinarum cognitionem proponere. Proinde, quicumque Philosophiae more tenerentur, ad illam veniebant, non tantum propter eam, quæ illi inerat, honestam, gravemque*

in dicendo libertatem, sed etiam quòd castè & prudenter principes adiret viros: nec indecorum esse videbatur, eam inter viros mediam adesse. Reverebantur & observabant eam omnes, propter excellentem pudicitiam. Et omnibus erat in admiratione, cùm se adversus eam Invidia armavit. Quòd namque frequentius cum Oreste, Præfeto Alexandria, versaretur, calumniam id ei apud Cyrilli, Alexandrini Archiepiscopi, Glerum peperit: perinde atque ipsa, quominus gratia Archiepiscopum inter & Præfektum coalesceret, impedimento esset. Quapropter ex illis nonnulli, flagranti Cyrillum prosequentes amon, quibus Petrus quidam, ex Lectorum ordine, præiit, redeuntem eam alicunde insidiosè observantes, ex curru detraxerunt, atque in Ecclesiam quæ à Casare nomen habet, rapuerunt: atque ibi vestibus nudatam, testarum fragmentis enecârunt: deinde membratim dissectam in locum qui Cinaron dictus est, duxerunt, atque ustularunt. Hypatiæ mortem similiter narrat Socrates Historiæ Ecclesiasticæ libro VII. capite 15: à quo sua habuit Nicephorus. At Philostorgius, apud Photium, laceratam dicit ab Homouofialtis: quo nomine à Photio impietatis arguitur. Id illi accidisse ex invidia orta ob eximiam peritiam rerum, præsertim Astronomicarum, ait Hesychius cognomento *Illustrius*.

Eam Synesius magno habuit in pretio: & ad eam plures literas scripsit: quæ omnes & Φιλοσόφῃ inscriptæ sunt. Epistolâ XVI. matrem, sororem, & magistram, & benefactricem vocat, & si quæ est alia res appellatione honorifica. Decimâ quintâ, rogat eam ut sibi baryllium faciendum curet. Ita hydroscopium vo-

cant

cant ad aquarum puritatem cognoscendam : quæ de voce nos in Amcenitatibus Juris capite 41. vicesimam quartam sic orditur , *Quod si Erebi vitâ functorum oblivia tangant , at ego illic vel cara potero meminisse Hypatiæ.*

De ea honorificè meminit Gregoras Historiæ libro VIII. capite 5. cujus verba suprâ adduximus in Eudocia , uxore Constantini Palæologi Despotæ.

Formosam fuisse ait Suidas , five potius Anonymus apud Suidam. Addit, cùm de auditoribus quidam eam deperiret , pannos mensibus reddidos (*φυλάκτιος* vocabant sui Alexandrini) illi ostendisse , & dixisse , *Hoc quidem adamas , ô adolescens :* & sic animum ejus sanasse.

Uxorem fuisse Isidori Philosophi ait idem : qui tamen virginem permansisse scribit. Etiam Isidori uxorem eam facit Damascius in Vita Isidori apud Photium : ubi & Hypatiam Geometriæ deditam dicit. De Isidoro Philosopho videndus Damascius, in Bibliotheca Photiana.

Scripsit Commentarium in Diophantum, Astronomicum Canonem , & in Conica Apollonii. Testatur Suidas.

Exstat apud Stephanum Baluzium tomo primo Conciliorum , in Synodico adversus Tragoediam Irenæi capite 216. hæc sub Hypatiæ nomine ad Beatum Cyrillum , Archiepiscopum Alexandrinum , Epistola :

Legens historias temporum , reperi factam Christi præsentiam ante annos centum quadraginta. Fuerunt verò discipuli ejus , qui postea Apostoli nominati sunt : qui & post assumptionem ejus in calos ,
Christi

Christianam prædicavere doctrinam: qui simplicius quidem, & absque omni curiositate superflua docebant: ita ut invenirent locum plerique Gentilium, malè intelligentes atque sapientes, hanc accusandi doctrinam, & instabilem nominandi. Quod enim dixit Evangelista, Deum nemo vidit umquam, quomodo ergo, inquirunt, dicitis Deum esse crucifixum? Et aiunt, Qui visus non est, quomodo affixus est cruci? quomodo mortuus, atque sepultus est? Nestorius igitur, qui modò in exilio constitutus est, Apostolorum prædicationes exposuit. Nam discens ego, ante longa pridem tempore, quòd ille ipse duas naturas Christum sit confessus existere, ad eum qui hac dixerit inquam, Solutæ sunt Gentilium quæstiones. Dico igitur Sanctitatem tuam malè fecisse, illi contraria sapiendo, Synodum congregare, & absque conflictu dejectionem fieri præparasse. Ego verò adhuc paucis diebus ejusdem viri expositiones inspiciens, & Apostolorum prædicationes conferens, atque intra memetipsam agitans, quòd bonum mihi sit fieri Christianam, digna effici spero dominici generatione baptismatis.

55 Sed cum ex Socrate constet Hypatiam interemptam anno quarto Episcopatus Cyrilli, Honorio x. & Theodosio vi. Consulibus, hoc est, anno Christi 415. Nestorii autem exilium in hac Epistola memoratum, anno 436. contigerit, ut constat ex Evagrio, hanc Hypatiæ ad Cyrillum Epistolam putabat Stephanus Baluzius notham esse ac suppositiam: cujus ego sententiæ lubens accedo.

Exstat in Anthologia lib. i. Tit. 126. Σεφλας hoc de Hypatiâ Philosophâ epigramma,

Ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους
 τῆς παρθένου, τὸν οἶκον ἀστράων βλέπων.
 Εἰς οὐρανὸν γάρ ἐστὶ σοῦ τὰ πράγματα
 Ὑπατία σεμνή, τῶν λόγων εὐμορφία,
 Ἀχραντὸν ἀστρον τῆς σοφῆς παιδείσεως.

Quod sic Grotius Latinum fecit:

56

*Colat necesse est litteras, te qui videt,
 Et virginalem spectat astringeram domum:
 Negotium namque omne cum caelo tibi,
 Hypatia prudens, dulce sermonis decus,
 Sapientis artis fidus integerrimum.*

Epigramma Græcum vetus in laudem Hypatiae, nectum editum, edidit Jacobus Gothofredus ad Philostorgium.

Claudius Salmalius in Epistola Nuncupatoria ad Puteanos, præfixa Observationibus suis ad Jus Atticum & Romanum, ubi de Schurmannæ, Batavæ, puella doctissima; Hypatiam hanc nostram *Hippiam* appellavit: errore typographico, vel memoriæ lapsu.

ACADEMICÆ.

CÆRELLIA, sive CÆRELIA: nam utroque hoc modo scriptum id nomen in libris antiquis invenire est. Philosopham eam fuisse, patet ex epistola 51. libri XII. Epistolarum Ciceronis ad Atticum: in qua eam Cicero Philosophiæ studio mirificè flagrantem vocat. Addit, suos de Finibus libros eam descripsisse: unde Academicæ addictam Sectæ conjecimus: erat enim Cicero Academicus; & ut eum Lactantius vocat, *Academica disciplina defensor*: & sunt Academici hi libri. Ejusdem meminit idem in epistola proxime

57

mè sequenti. Meminit & libro XIII. Epistolarum Familiarium, epistolâ 72. in qua eam Servilio diligentissimè commendat: & necessariam suam vocat. Quod Cærelliam senex Cicero amaverit, objicit Ciceroni Fufius Calenus apud Dionem libro XLVI. in Oratione, quâ ejus Orationi contra Antonium, Cicerone coram, respondet. Id verò Cærelliæ honorificum imprimis existimamus. Quid enim honorificentius mulieri accidisse potuit, quàm amatam à Cicerone fuisse? à Cicerone, viro extra omnem ingenii aleam posito, & in omnibus excellentissimo: viro Consulari, & gravi: quem adspectabant, cujus ob os Graii ora obvertebant sua. Sed quod addit Calenus, ejus moechum fuisse Ciceronem, non verius existimamus quàm quod ipse, & Donatus apud Servium, ad hunc Maronis versum, *Hic thalamum invasit natæ, vetitosque hymenæos*, calumniantur. Corradus, ad Tullii dictam epistolam quinquagesimam primam libri duodecimi ad Atticum, scripsit Cærelliam à Cicerone sene amatam, non negare Fabium libro VI. capite 4. & Aufonium in Centone Nuptiali. Ad Aufonium quod attinet, is mihi id dicere non videtur. En ejus ipsissima verba: *Meminerint autem, quippe eruditi, probatissimo viro Plinio, in poëmatiis lasciviam, in moribus constitisse censuram: prurire opusculum Sulpicii, nec frontem caperare: esse Appuleium in vita Philosophum, in epigrammatis amatorem: in praeceptis omnibus exstare severitatem; in epistolis ad Cærelliam subesse petulantiam.* Hæc enim Aufonii postrema verba, de Appuleio, qui ad Cærelliam quamdam scripserit, non de Cicerone intelligenda: neque aliter ea accepit Aufonii In-

Interpres, Elias Vinetus, vir sanè doctissimus. Neque Cærelliam à Cicerone amatam evincit locus Fabii. Verba ejus sunt: *Etiam illud quod Cicero Cærelliæ scripsit, reddens rationem cur illa C. Cæsaris tempora tam patienter toleraret.* Hæc, aut animo Catonis ferenda sunt, aut Ciceronis stomacho. Stomachus enim ille, habet aliquid joco simile. Significant videlicet hæc Fabii, aut abrumpendam esse vitam; quo pacto Cato Uticensis, ne in Cæsaris manus veniret, mortem sibi conscivit; aut concoquenda hæc Ciceronis exemplo: metaphorâ ductâ à stomacho, qui cibos etiam acerbos & ingratos, concoquit. Hæc autem nihil ad amores Tullianos.

Q. Cærellio cuidam librum suum de Die Natali, nuncupavit Censorinus: quem virtutis non minus, quam pecuniarum, divitem vocat. Et Martialis epigramma 63. libri IV. Cærelliæ cuidam inscriplit.

D I A L E C T I C Æ.

Diodorus, cui *Crono* cognomentum fuit, Philosophus Dialecticus, filias habuit Philosophas, ARGIAM, THEOGNIDA, ARTEMISIAM, PANTACLEAM. Testatur id Sanctus Clemens, Presbyter Alexandrinus, in quarto Stromateon. Has autem quatuor Diodori Croni filias, Dialecticæ Sectæ omnes fuisse, scripsit Philo Dialecticus in Menexeno, teste eodem Clemente, loco laudato. Eas numero quinque fuisse, ait Sanctus Hieronymus, libro primo contra Jovinianum: his verbis: *Diodorus Socraticus quinque filias Dialecticas, insignis pudicitia habuisset*

36 HISTORIA MULIERUM

se narratur. De quibus & Philo, Carneadis magister, plenissimam scripsit historiam. Fuit Philo Dialecticus Diodori Croni discipulus, & Zenonis Cittiei condiscipulus.

CYRENAICÆ.

- 61 **ARETE**: Aristippi Cyrenæi, Cyrenaicæ Sectæ conditoris, filia & discipula. Docuit Aristippum filium, qui inde dictus ὁ μητροδιδάκτος. Laërtius in Aristippo, & Clemens in quarto Stromateon. Plures alii fuere μητροδιδάκτοι, quos inter Lamuel Rex: de quo Proverborum capite ultimo: *Verba Lamuelis regis. Visio, quâ erudiit eum mater sua.* Item, Marcus Aurelius Antoninus, Imperator. Ipse libro 1. τῶν εἰς ἑαυτὸν: Παρὰ τῆς μητρὸς, τὸ Θεοσεβῆς, καὶ μεταδοτικὸν, καὶ ἐφεκτικὸν, &c. subaudienda enim vox ἑμαθον: quod nos docuit Suidas. Παρὰ Διογνήτῳ ἑμαθον τὸ ἀκινόσπουδον, καὶ τὸ ἐπιστητικόν. Φησὶ Μάρκος ὁ Φιλόσοφος βασιλεὺς: inquit ille, in ἀκινόσπουδον, sed ubi legendum ἀπιστητικόν. Ita enim Marcus Imperator, libro 1. τῶν εἰς ἑαυτὸν: παρὰ Διογνήτῳ τὸ ἀκινόσπουδον, καὶ τὸ ἀπιστητικόν τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων. Et ita quoque legitur in Manuscripto Suida, qui in Regia Bibliotheca adservatur.

MEGARICÆ.

- 62 **NICARETE**: Megarenfis, Stilponis, Megarenfis Philosophi, amica & discipula. Athenæus libro 13. capite 7. Νικαρέτη δὲ Μεγαρίσ ἀπὸ ἀγεννῆς ἦν ἑταῖρα· ἀλλὰ καὶ διὰ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραιστος ἦν. ἠκράτο δὲ Στίλπωνος τοῦ Φιλοσόφου. Megarenfis quoque non obscura & ignobilis

meretrix fuit Nicareta. Sed & natalium splendore & doctrina perquam amabilis. Philosopho vero Stilponi operam dederat. Meretrices Græcas plerasque humanioribus literis & Mathematicis disciplinis operam dedisse, notat Athenæus. Quamquam autem uxorem duxisset Stilpo, Nicaretâ tamen scorto utebatur, inquit Onetor apud Laërtium in Stilpone. Sed aliter Cicero libro de Fato. Verba ejus sunt: Stilponem Megaricum, Philosophum, acutum sanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc scribunt ipsius familiares, & ebriosum & mulierosum fuisse. Neque hoc scribunt vituperantes, sed potius ad laudem. Vitiosam enim naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrinâ, ut nemo umquam vinulentum illum, nemo in illo libidinis vestigium viderit.

CYNICÆ.

HIPPARCHIA: Maronis: soror Metroclis 63
 Maronitæ, Philosophi Cynici: uxor Cratetis,
 Philosophi itidem Cynici. De ejus cum Cratete
 nuptiis egregium Poëma scripsit Petrus Peti-
 tus noster, Ferdinando Furftembergio, Episco-
 po Paderbornensi & Monasteriensi, Literato-
 rum Mæcenati, nuncupatum. Fuere autem
 celebratæ hæ nuptiæ in Pœcile, porticu A-
 theniensi celeberrima: quod nos docuit Cle-
 mens Alexandrinus Stromateon quarto. Hip-
 parchiæ Vitam scripsit Laërtius: ex qua Hip-
 parchiam, germanissimam Cynicam, hoc est,
 inimicam verecundiæ, fuisse discas: ut publi-
 cè quoque cum Cratete congregaretur: quod
 stupendum in femina: sunt enim feminae pu-
 doris

doris amantes : & , quod Demades aiebat apud Stobæum , pudor in muliere , pulchritudinis acropolis est.

Scriptit , teste Suida , Hypotheses Philosophicas : & Epicheremata quædam : & Quæstiones ad Theodorum cognomento *Arheum*.

64 Exstat in Hipparchiam hoc Antipatri epigramma libro 3 Anthologiæ titulo *εἰς γυναῖκας*.

Οὐχὶ βαθυζώνων Ἰππαρχία ἔργα γυναικῶν ,
 Τῶν δὲ κυνῶν ἐλόμαν ῥωμαλέον βίον .
 Οὐδὲ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες , οὐ βαθύπεπλος
 Εὐμαρίς , οὐ λιπὼν , εὐαδὲ κεκρύφαλος ,
 Οὐδὰς δὲ σκίπανι συνέμπορος , ἃ , τε συνῶν
 Δίπλαξ , καὶ κοίτας βλήμα χαμαιλεχέος .
 Ἄμμι δὲ Μαιναλίας κρέσσων βίος ἢν Ἀταλάντας ,
 Τόσσον ὅσον σοφία κρέσσον ὀριδρομίας .

Id est , magno illo Grotio interprete ,
*Non ego feminei mores Hipparchia sexus ,
 Sed mare sum fortes corde secuta canes .
 Nec placuit pallam substringens fibula , non pes
 Vinculus , & unguentis oblita vitta mihi :
 Sed baculus , nudique pedes , quæque artubus hæret
 Diplois , inque locum dura cubilis humus .
 Menalia tantò potior mea vita puellæ ,
 Quanto venari , quàm sapuisse , minus .*

PERIPATETICÆ.

65 OLYMPIODORI filia. Narrat Marinus Neapolites in Vita Procli , cùm ad audiendum Olympiodorum , Philosophum Alexandrinum celeberrimum , Aristotelicæ doctrinæ cognoscendæ causâ se Alexandriam Proclus Lycius contulisset , sic ab Olympiodoro fuisse approbatum , ut filiolarum suarum , & ipsam philosophicè

in

institutam, ipsi despondere voluerit. Eadem habet Suidas: quæ *αυτολεξει* à Marino accepit. Ixit Olympiodorus sub Theodosio II. cui etiam Commentariorum Historicorum libros XXII. nuncupavit: quorum excerpta habemus apud Photium. Scripsit Vitam Platonis, quam ad calcem Observationum mearum in Laërtium edidit Mericus Casaubonus. Scripsit & Commentaria in IV. libros Meteorologico Aristotelis, edita ab Aldo Manutio Venetiis in folio anno 1551. cum Joannis Philoponi Scholiis in librum primum. Horum quatuor librorum Latina Interpretatio, scriptore Joanne Baptista Camotio, prodiit Venetiis in folio anno 1555. & 1557. Exstat in Bibliotheca Regia ejusdem Olympiodori Commentarius in Philebum Platonis, signatus numero 2580. Item Commentarius in ejusdem Gorgiam, Alcibiadem priorem, & Phædonem, signatus numero 2102. & 2103. & scriptus Angeli Vergerii, celeberrimi illius *καλλιγράφου*, manu: Et alius in Philebum & Phædonem, scriptus anno 1536. & signatus numero 2101.

THEODORA. Huic Damascius Damascenus⁶⁷ Syrus librum suum de Isidori Philosophi Vita nuncupavit. Photius in Bibliotheca: *γράφειν τὸν Ἰσιδώρου βίον προέμενος, Θεωδώρα τινὶ τὸ σύνταγμα προσπεφώνηκεν, Ἑλλήνα μὲν καὶ αὐτῇ θρησκείαν τιμῶσῃ, μαθημάτων δὲ τῶν τε κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ ὅσα περὶ ποιητῶν τε καὶ γραμματικὴν στρέφεται ἐμπειρίαν, οὐκ ἀπείρας ἔχουσιν· ἀλλὰ γε καὶ πρὸς γεωμετρικὴν τε καὶ ἀριθμητικὴν ἀνηγμένην θεωρίαν· αὐτῶν τε Ἰσιδώρου καὶ Δαμασκίου τὴν διδασκαλίαν αὐτῇ τε καὶ ταῖς νεωτέραις ἀδελφαῖς κατὰ διαφόρους χρόνους πεποιημένων· αὕτη*

θυγάτηρ ἐγγεγόνει Κυρίνας καὶ Διογένους τοῦ Εὐσεβίου τοῦ Φλαβιανοῦ, ὃς εἶχε τὸ γένος ἀπὸ Ζαμφιγεράμου τε καὶ Μονίμου, εἰς οὓς ἀνάγεται καὶ Ἰάμβλιχος, ἀπὸ δρας τὰ πρῶτα τῆς εἰδωλολαθροῦσης ἀσεβείας ἀπενεγκομένων. Id est: *Isidori autem Vitam scribere instituens, Theodora cuidam femina opus inscribit, Ethnicorum æque cultum sectanti, & Philosophicæ doctrinæ, omniumque, sive ad Poeticam sive ad Grammaticam facultatem spectantium, non imperita: immo & ad Geometricam atque Arithmeticam speculationem evecta: quam unā cum junioribus sororibus Isidorus ipse atque Damascius variis cuerant temporibus. Filia hæc fuit Cyrina, atque Diogenis, Eusebii filii, Flaviani nepotis: qui genus duxit à Zampsigeramo, & Monimo, à quibus & Iamblichus originem repetit: viris, qui primas in Idololatrica superstitione tulerunt.*

- 68 Hæc Photius tmemate 181. Obiter hîc observamus, ex eadem Isidori Vita protulisse & Photium Excerpta tmemate 242. Similiter duobus locis, hoc est, tmemate 185. & 211. Dionysii Ægei retulit Dictyaca. Qua de re cū olim Henricum Valesium, virum undecumque doctissimum, consuluissem, respondit, existimare se Photiana illa Excerpta, quæ hodie in Bibliotheca Photii leguntur, non unius esse Scriptoris.

Damascium Damascenum Philosophum, Stoicum facit Suidas: sed cū sit aliis Peripateticus, teste Jonfio, Historiæ Philosophicæ diligentissimo & doctissimo Scriptore, Theodoram nostram, discipulam suam, inter Philosophas Peripateticas referendam existimavimus.

Quod ait Photius, Theodoram hanc nostram Grammaticen coluisse, admonet me ut

hic Lectores moneam, mulieres quoque Grammaticen coluisse. Hestiaëa Grammatica citatur a Pseudodidymo ad Iliados librum tertium.

E P I C U R E Æ.

THEMISTO, five THEMISTE: Lampsa-⁶⁹
cena; Leontei Lampfaceni uxor: filia Zoili
Lampfaceni. Clemens Stromateon quarto. Ex
ea, filium habuit, nomine *Epicurum*: quod nos
docuit Laërtius. Leonteus autem ille, *Leontius*
non rectè dicitur Gassendo nostro τῷ μακαρίῳ,
τῷ πρώτῳ, libro 1. de vita & moribus Epicuri,
cap. 8. Alius autem est Zoilus ille Lampfacenus
ab Homeromastige: nam iste Amphipolitanus
fuit. Epicuri amicam fuisse Themisten disci-
mus ex Laërtio in Epicuro: qui & ibidem dua-
rum Epistolarum meminit quas ad eam scripsit
Epicurus. In quarum una, sic eam compellat:
Atque ego is sum, qui nisi ad me proficiscaris,
ipse ad te, vel volutatus, impelli possim. Licet
sis Themistâ sapientior, dixit Tullius contra
Pisonem: qua de re videndus Gassendus libro
vii. de vita & moribus Epicuri, capite 5. Ea
est Themiste, quam Lactantius libro 3. Institu-
tionum capite 25. solam ex mulieribus philoso-
phatam esse ait: quod ipsum de Theano Py-
thagorica scripsit Didymus: qua de re nos in-
frâ in Pythagoricis.

LEONTIUM, five, hypocoristicâ formâ,⁷⁰
LEONTARIUM, Atheniensis meretrix: & ipsa
Epicuri amica. Epicuri ad eam epistolæ memi-
nit & Laërtius in Epicuro. In qua sic eam
compellat: *Dii immortales, Leontiola, quanto nos*
cum clamore, plausuque, epistolam tuam legimus!

Fuit & Metrodori Atheniensis, qui ex illustribus fuit Epicuri discipulis, amica. Auctor Laërtius. Hermesianactis Colophonii, Poëtæ Elegiaci, amicam quoque fuisse Leontium docet nos Athenæus libro XIII. qui & in ejus gratiam Elegorum plures libros scripsisse Hermesianactem testificatur: ex quorum tertio, sex supra centum versus profert. Inde ætatem Hermesianactis discere est, quem inter Poëtæ incertæ ætatis recensuit Gerardus Johannes Vossius, in libello de Poëtis Græcis. Est autem Hermesianax ille, idem qui de patria Colophone egregium Carmen condidit, Pausaniæ memoratum. Leontium, cogitantem, à Theodoro depictam fuisse, scripsit Plinius libro XXXV. capite XI. quod ipsum argumento est, Philosophicis eam meditationibus fuisse deditam.

71 Scripsit adversus Theophrastum. Qua de re sic Tullius libro I. de Natura Deorum: *Istisne fidentes somniis non modò Epicurus, & Metrodorus, & Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est? scito quidem illa sermone, & Attico: sed tamen. Et Plinius in Præfatione. Ceu verò nesciam, adversus Theophrastum, hominem in eloquentia tantum ut nomen divinum inde invenerit, scripsisse etiam feminam, & proverbium inde natum, Suspendio arborem eligendi.*

Filiam habuit Danaen; & ipsam meretricem celebrem; Sophronis, Epheso Præfecti, amantissimam. Athenæus dicto libro: *Δανάην δὲ τὴν Λεοντίου τῆς Ἐπικούρειου θυγατέρα, ἐταιριζομένην καὶ αὐτὴν, Σώφρων εἶχεν ὁ ἐπὶ τῆς Ἐφέσου.* Et quæ sequuntur: quæ vide.

THE-

THEOPHILA : de qua sic Martialis libro 7².
VII. epigrammate ad Canium,

*Hæc est illa tibi promissa Theophila, CANI,
Cujus Cecropia pectora dote madent.*

*Hanc sibi jure petat magni senis Atticus hortus :
Nec minùs esse suam Stoica turba velit.*

*Vivet opus quodcumque per has emiseric aures :
Tam non femineum, nec populare sapit.*

*Non tua Pantænis nimiùm se præferat illi,
Quamvis Pierio sit bene nota choro.*

*Carmina fingentem Sappho laudabit amatrix :
Castior hæc, & non doctior illa fuit.*

Epicurum philosophatum in horto, nemo est
qui nesciat.

S T O I C Æ.

Mulierem professione Stoïcã in Veterum li- 73
bris nullam inveni. Sed cùm Apollonius Stoï-
cus, teste Photio in Bibliotheca, librum scri-
pserit de Mulieribus quæ philosophatæ sunt,
verosimile est, ac verum arbitror, has inter,
professione Stoïcã non unam exstitisse : quam-
vis ἀπάθειαν, quam profitebantur Stoïci, rarum
sit in mulieribus inveniri. *Aut amat, aut odit
mulier : nil est tertium*, inquiebat Publius Syrus.
Apollonius autem ille Stoïcus non alius mihi
videtur esse ab Apollonio Chalcidonio, sive
potiùs Chalcideno, aut Chalcidico, Philoso-
pho Stoïco, Marci Aurelii Imperatoris præce-
ptore, de quo Eusebius in Chronico, & Capi-
tolinus in Marco, & Marcus ipse in primo de
his quæ ad seipsum. Ita enim vertendum τῶν
αὐτῶν : non, ut vulgò vertunt, *de Vita sua* :
quamquam Suidas sic eos Marci libros appellat,
cùm

cum Marcum τοῦ ἰδίου βίου διαγωγὴν libris XII. scripsisse ait. Meminit ejusdem Apollonii & 74 Capitolinus in Antonio Pio. Verba ejus, ut ea illustrem, proferre non gravabor. *Quum Apollonium, quem Chalcide acciverat, ad Tiberianam domum in qua habitabat, vocasset, ut ei Marcum Antoninum traderet, atque ille dixisset, Non magister ad discipulum debet venire, sed discipulus ad magistrum, risit eum, dicens, Facilius fuit Apollonio à Chalcide Romam venire, quàm à domo sua ad Palatium. Similiter Malecus ab Haroun Rachido, Califa, rogatus, ut domum ipsius veniret, ut ejus filios disciplinis instrueret, respondisse fertur, Scientia aditur, non adit. Cui Rachidus, rectè quidem respondes: jussitque filios suos in templum venire, ut unà cum cæteris Rachidum audirent. Rem narrat Eduardus Pocockquius, in Specimine Historiæ Arabicæ.*

75 PORCIA: Catonis filia, uxor Bruti. Eam Plutarchus in Bruto τὴν Φιλόσοφον vocat. Notior est ejus historia, quàm ut hîc narrari debeat.

ARRIAM, Cæcinæ Pæti uxorem; & ARRIAM, ejus filiam, Thraseæ uxorem; & FANNIAM, Thraseæ filiam, uxorem Helvidii, re Philosophas Stoïcas fuisse, quamvis non professione, constans opinio est. Earum historiæ notiores quoque sunt, quàm ut hîc narrari debeant.

THEOPHILA: de qua suprâ in Epicureis.

Mulieres Romanas Stoïcorum libros evoluisse, patet ex his Flacci, in Ode Epodon octava,

*Quid, quod libelli Stoïci inter Sericos
Facere pulvillos amant?*

PYTHAGORICÆ.

Tot fuere mulieres Pythagoricæ, ut de iis 76
volumen scripserit Philochorus Atheniensis
Grammaticus; teste Suida; qui eum librum
Συναγωγὴν Ἡρώιδων γυναικῶν vocat in Φιλόχορῳ.
Vixit Philochorus ille temporibus Eratosthe-
nis: ut adolescens senem Eratosthenem attin-
geret: hoc est, Ptolemæi Philopatoris tem-
poribus. Mirum autem videri possit tot Py-
thagoricas Philosophas existisse, cum silen-
tiam Pythagorici per quinquennium serva-
rent, & plurima arcana haberent quæ vul-
gare eis fas non erat; sint autem ut pluri-
mum mulieres loquaculæ, & quæ secretum
custodire vix possint. Pythagoram divinum
quemdam hominem adeo esse credebant homi-
nes, ut ei uxores & filias erudiendas trade-
rent. Testantur Laërtius & Porphyrius. Eas
Pythagoricas vocatas, Hermippus scribit apud
Laërtium. Apud eundem citatur Cratinus ὁ
Πυθαγορείου: unde conjicere est feminas Py-
thagoricas traductas fuisse à Comicis.

Pythagoricarum nomina quæ reperire potui-
mus, hæc sunt.

THEMISTOCLEA: Pythagoræ soror, si 77
fides Laërtio & Suidæ. Laërtii verba hæc sunt in
Vita Pythagoræ; φησὶ καὶ Ἀριστόξενος τὰ πλείστα
τῶν ἠθικῶν δογμάτων λαβεῖν τὸν Πυθαγόραν παρὰ Θε-
μιστοκλείας τῆς ἀδελφῆς. *Aristoxenus* autem plera-
que *Moralium Decretorum* Pythagoram à Themisto-
clea sorore accepisse tradit. Quæ lectio, teste
Aldobrandino, vetustissimi codicis Farnesiani au-
thoritate confirmatur. His consentanea habet
Sui-

Suidas in Πυθαγόρας : sed Theocleam vocat ille quæ Thmistoclea dicitur Laërtio. τὰ δὲ δόγματα ἔλαβε παρὰ τῆς ἀδελφῆς Θεοκλείας. Tamen, vere ut dicam, malim apud Laërtium & Suidam legere cum Aldobrandino, παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς : hoc est, *abea*, quæ apud Delphos sacerdos erat Apollinis : quemadmodum postea legitur in eadem Pythagoræ Vita Laërtiana. ὁ δ' αὐτὸς φησιν, (sermo est de Aristoxeno, de quo supra mentionem fecerat) ὡς προσιήται, (notandum illud προσιήται) καὶ τὰ δόγματα λαβεῖν αὐτὸν παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς Θεμιστοκλείας : quamquam ibi Casaubonus in Notis, & Scaliger ad oram codicis, ex loco
78 prius allato reposuerint τῆς ἀδελφῆς. Sed, ut dixi, magis placet τῆς ἐν Δελφοῖς : tum quod soliti essent antiqui Legislatores fingere se à Diis leges suas accepisse : ita Lycurgus Apollinem, Romulus Consuem, Numa Ægeriam Nympham consulebant : tum quia Apollinem ad Pythagoram frequenter accedere dicebant homines, teste Suida. Credibilius igitur fuerit Pythagoram decreta sua ad Apollinis Sacerdotem numine plenam, quàm ad sororem suam, quod auctoritatem nullam fecisset, retulisse. Deinde, si tam doctam atque eruditam sororem habuisset Pythagoras, ut ad eam Pythagoræ dogmata referri potuissent, nemo illius nominatim non meminisset. At illius nominatim præter Laërtium, ejusque exscriptorem Suidam, meminit nemo : non Porphyrius, non Iamblichus, non Anonymus, qui omnes Pythagoræ Vitam conscripserunt. Sed, quod emendationem Aldobrandinianam omnino confirmat, scripsit Porphyrius in Vita Pythagoræ,

rae., docuisse Pythagoram quæ Delphis ab Aristoclea se audivisse dicebat. ὅσα παρ' Ἀριστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς ἔλεγεν ἀκηκοέναι. Notabit obiter Lector varietatem lectionum. *Aristocleam* vocat Porphyrius, quæ *Themistoclea* Laërtio & *Theoclea* dicitur Suidæ.

THEANO. Pythagoricarum celeberrima dicitur Porphyrio: qui eam Pythonactis filiam, & genere Cressam, facit. Sed eam Brotini, five potius Brontini, Crotoniatæ, filiam faciunt Laërtius & Suidas. Etiam Didymus in libro de Philosophia Pythagorica, apud Clementem Alexandrinum, Crotoniatidem appellat. Addit Laërtius, uxorem fuisse Pythagoræ, sed quosdam eam uxorem Brontini, & Pythagoræ discipulam facere. Porphyrius quoque Pythagoræ uxorem fuisse ait. At incertus de vita Pythagoræ apud Photium, Pythagoræ filiam vocat & discipulam. Accedit Hermesianax Colophonius, Poëta Elegiacus de quo suprâ in Leontio, sententiæ eorum qui Theano Pythagoræ uxorem faciunt. Nam in tertio Elegorum quos in gratiam Leontii, Atticæ meretricis, amasiæ suæ, scripsit, enumerans eos qui vehementiùs amarunt, Pythagoram dicit Theanus infano amore flagrasse. Verba ejus sunt apud Athenæum libro XIII.

Οἷν μὲν Σάμιον μανίῃ κατίδησε Θεανοῦς

Πυθαγόρην, ἑλίκαν κομψὰ Γεωμετρίας

Εὐράμειον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ,

Βαίη τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσάμενον.

Hac quidem insaniam obstrinxit Theano Pythagoram, qui circumvolutos & implexos Geometricarum linearum anfractus adinvenit: & quantum orbem

orbem æther circumeat : eaque omnia in exiguo digessit globo.

Ex Pythagora filios duos suscepit ; Telaugem , & Damona ; & , ut quidam aiunt , Mnefarchum : & filias duas , Myiam , & Arignoten ; inquit Suidas. Etiam Malchus , sive Porphyrius , duos Pythagoræ nominat filios , Arimnestum & Telaugem : & totidem filias , Myiam , & Arignoten. Sed & Dāmo filia fuit Pythagoræ , ut infra ostendetur.

- 81 Fuit Telauges magister Empedoclis : auctor Suidas. Citatur à Laërtio in Epistola ad Epirotaum : de qua videndus ipse Laërtius in Empedocle. Scripsit , eodem Suida teste , de Quaternione libros quatuor. Quid sit Quaternio ille , discas ex Gothofredi Wendelini Dissertatione de Pythagorica Tetracty. Telaugis meminit & Marcus Aurelius Antoninus Imperator lib. vii. ex emendatione nostra , & auctor libelli *περί ἑρμηνείας* ; qui falso Demetrio Phalereo tribuitur. Dialogum cui titulus *Τηλαυγῆς* scripsisse Æschinem Socraticum , discimus ex Laërtio in Æschine Socratico , & Athenæo lib. v. Vide nos quæso ad Laërtium dicto loco.

- Ad Theano ut redeam , ea est quæ interrogata , mulier à viro intra quod tempus pura esset , respondisse fertur , à proprio viro statim , ab alieno numquam. Præter Plutarchum in Nuptialibus Præceptis & Clementem in quarto Stromateon , testantur Laërtius & Suidas. Addunt Laërtius & Suidas , Theano uxores ad viros suos profecturas , unà cum vestibus pudorem ut deponerent , hortatam. Quod dictum damnat Plutarchus , in aureolo illo Præ-

ceptorum Conjugalium libello, ubi illud Herodoto tribuit. *Non recte*, inquit, *ab Herodoto dictum est*, *simul cum tunica mulierem verecundiam exuere*: *quæ enim casta est*, *posita veste*, *verecundiam ejus loco induit*. Locus Herodoti est initio libri primi. Verba ejus sunt: αἶμα δὲ καθαῖν ἐκδυσμένῳ, συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Hoc dictum, ut id obiter moneam, Pythagoræ nurui tribuit Michaël Montanus libro 1. Conatum capite 20. memoriæ lapsu videlicet.

Dicente quodam qui eam curiosius aspexerat, dum se tunicâ amiciens, cubitum fortè exeruisset, *Pulcher cubitus*; respondit, *At non publicus*. Rem narrant, Plutarchus in Præceptis Conjugalibus, Clemens Alexandrinus in quarto Stromateon, & Anna Comnena in duodecimo Alexiados. Addit Plutarchus, pudicæ mulieris, non cubitum solum, sed ne sermonem quidem publicam rem esse debere.

Eadem, interrogata quodnam matronæ officium esset, respondit, Viro suo placere. Rem narrat Plutarchus, loco laudato. Quod mihi in mentem revocat hoc Dionis in Oeconomico dictum, Pietatem mulieris, ejus esse erga maritum amorem.

Multa scripsit. Libri ejus *περὶ συνθέσεως* fragmentum adducit Stobæus: ex quo, non ex numeris, ut volunt Græcorum plerique, sed secundum numeros, cuncta oriri, Pythagoram existimasse discimus. Poëmata scripsisse, ait Clemens Alexandrinus: poëma, scriptum versibus heroïcis, reliquisse testatur Suidas. Ejus ad Timaretam Epistolam citat Pollux libro x. capite 3. Exstat sub ejus nomine apud Henricum

cum Stephanum, in editione Laërtii, aliquot Epistolæ, hoc titulo, Θεανὸς Ἐπιστολαί, ἥτις Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ προσηγορεύεται. Theanus, qua Sapientiæ Pythagorica finia nuncupatur,

- 84 *Epistola.* Quatuor ab illis diversas, ex Codice Vaticano, publici juris fecit Lucas Holstenius in Notis ad Vitam Pythagoræ scriptore incerto scriptam: quas inter, existat una ad Timæonidem, in qua sic eum compellat: διὰ τί ἡμᾶς διαβάλλεις αἰ; ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐπὶ πάντων ἐπαινοῦμέν σε, εἰ καὶ σὺ τούναντίον ποιεῖς; ἀλλὰ γίνωσκε πάλιν, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπαινοῦμεν, οὐδεὶς ἐστὶν ὁ πιστεύων καὶ διαβάλλεις, οὐδεὶς ἐστὶν ὁ ἀκούων. *Quid me perpetuo calumniaris? an nescis nos ubique te laudare, etiamsi tu contra facias? Sed & hoc scias: licet nos te laudemus, nemo tamen nobis credit. Et licet tu nos calumnieris, nemo tamen tibi aurem præbet.* Similia habet Libanius in epistola ad Aristænetum. Σὺ μὲν, ἡμᾶς εἶπας κακῶς· ἡμεῖς δὲ σε καλῶς· ἀλλ' οὔτε σοὶ τις, οὔτ' ἐμοὶ πείσεται. *Tu quidem maledicis nobis: ego verò te laudo. Et nullus tibi, nullus mihi fidem adhibet.* Non igitur acumen hujus epigrammatis,

Μὰψ ἐμὲ λοιδορεῖς, μὰψ, Ζώϊλε, καὶ σε ἐπαινοῦ.
Οὐ γὰρ ἐμοῖς, οὐ σοῖς, πίστις ἔνεστι λόγοις,

Bucanano furripui, ut volunt quidam, sed à Theano & Libanio accepi.

- 85 Defuncto Pythagora, marito suo, Pythagoricam Scholam suscepit regendam, cum filiis Telaugē & Mnesarcho. Auctor Theodoritus in secundo Θεραπεικῶν.

Scriptit Didymus in libro de Philosophia Pythagorica, teste Clemente Alexandrino, ex mulieribus solam Theano philosophatam fuisse.

ie, & scripsisse poemata: utrumque falsò.

Meminit ejus honorificè Plutarchus in Præceptis Conjugalibus ad Eurydicen; verbis, quæ sic Latine sonant: *Nam divitis alicujus mulieris uniones, aut alicujus peregrinæ sericas vestes adipisci, iisque te ornare non possis, nisi magnâ emas pecuniâ: sed Theanus ornamenta & Cleobulina, & Gorgûs quæ Leonidæ fuit uxor, & Timocleæ quæ Theagenis soror, & Claudia illius trisca, & Cornelia Scipionis sororis, aliarumque illustis famæ mulierum, gratis licet tibi sumere, iisque te decorare, vitamque vivere gloriosam atque felicem.*

Vide infrà in Timycha, & suprâ in Eudocia, uxore Constantini Palæologi Despotæ.

Τὸ μεγαλόουν, hoc est, animi magnitudinem, notat in ea Lucianus in Imaginibus.

ΜΥΙΑ: Pythagoræ ex Theano filia. Cle-86
mens lib. 4. Stromateon, Laërtius, Porphyrius, Suidas, in Pythagora. Uxor Milonis Crotoniatæ dicitur Iamblichus, in Vita Pythagoræ extrema. Inde corrigendus videtur Iamblichus ipse libro 2. capite 30. ejusdem Vitæ, ubi filiam quamdam Pythagoræ Menoni Crotoniatæ nupsisse ait. Milo autem iste Crotoniatæ non alius est à Milone illo in cujus domo Pythagoras ambustus est. Nam quòd *Mylon* dicitur Laërtio in editis Laërtianis, error est scriptoris librarii. *Μίλωνος* habet Codex Regius. Et ita Casaubonus ad Laërtium emendabat, & Rittershusius ad Porphyrium. De qua emendatione dubitare nos non finit locus ille Porphyrii, de Vita Pythagoræ. *ἑταίραν τοῦ Πυθαγόρου συνήγαγαν ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ τοῦ*
D 2 ἀλλη-

ἀβλητοῦ. Et eam firmat omnino Strabo libro vi.

- 87 *ἡ δὲ Μίλων ἐπιφανέστατος μὲν τῶν ἀθλητῶν γενομένων οὐκ ἀλλήτης δὲ Πυθαγόρου. Et Milo athletarum celeberrimus, Pythagoræ discipulus.* Sed cū Pythagorici ab animatis abstinere, quī Pythagoricus esse potuit athleta ille illustris, qui taurum totum uno die comedisse fertur? Respondeat Gellius: cuius hæc sunt verba libro iv. capite xi. *Opinio vetus falsa occupavit, & convuluit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animalibus.*

Ad hanc Pythagoræ filiam referendum puto quod ait Porphyrius in Vita Pythagoræ, Timæum auctorem esse, Pythagoræ filiam, virginem adhuc, virginei, mulierem verò, mulieris chori agmen duxisse. Quibus consona habet Iamblichus libro i. de Vita Pythagoræ capite 30. & Sanctus Hieronymus libro i. adversus Jovinianum. Addit Timæus, Crotoniatis domum puellæ in Cereris ædem convertisse, atque ejus angiportum *Musæum* appellasse.

- 88 Lucianus in Muscæ encomio, postquam Myiam, Poëtriam formosam & doctam; (quod de Thespiaca, non de Spartana accipiendum) & Myiam, meretricem Atheniensem celeberrimam, commemoravit, addit se multa quoque de Myia Pythagoricā habere dicenda, nisi nota esset omnibus historia. Hodie hæc historia ignoratur. Nollem eam publicare Lucianum supersedisse. Accidit Tacito idem quod Luciano. *Novissimo quoque momento, suppeditante eloquentia, advocatis scriptoribus pleraque tradidis, quæ in vulgus edita ejus verbis, invertire supersedeo,* inquit ille Seneca. Hæc

Senecæ novissima verba perierunt, magno Philosophiæ damno.

Exstat In Monumentis Pythagoricis, ab Henrico Stephano editis, necnon in Epistolis Græcansibus, quarum Latina interpretatio Jacobo Cujacio falso tribuitur, sub nomine Myias Pythagoricæ, Epistola ad quamdam Phyllida de optima nutrice eligenda.

ARIGNOTE: Samia: & ipsa Pythagoræ⁸⁹ ex Theano filia: eadem & Pythagoræ discipula. Multa scripsit. Scripsit, inquit Suidas, Bacchica, sive de Cereris mysteriis Epigrammata, sive *ἱερὸν λόγον*; & Bacchi Initia; alia Philosophica. *πὶ τοῦ Διονύσου* scripsisse, testatur & Clemens Alexandrinus. At Bacchica quæ eadem cum Cereris Mysteriis facit Suidas, ab iis diversa fuisse videntur. Scripta ejus Pythagorica sua ætate superfuisse, testatur Porphyrius in Vita Pythagoræ. Samius fuit Pythagoras, ne quis miretur Arignoten, ejus filiam, Samiam fuisse. Etiam Suidas Telaugem, Pythagoræ filium, Samium facit.

DAMO. Filia & ipsa Pythagoræ, teste Porphyrio in Vita Pythagoræ. Quod ipsum testificatur & Lysis Pythagoricus in Epistola ad Hipparchum, seu Hippasum: sic enim Pythagoricus ille Philosophus Hipparchum, seu Hippasum, in illa Epistola compellat: *Multi te publicè philosophari aiunt: quod Pythagoras vetuit: qui cum apud filiam Damo sua Commentaria deposuisset, nemini extraneorum tradere jussit. Et cum ea grandi pecunia vendere posset Damo, vendere recusavit: paupertatem* *et patris præcepta auro potiora existimabat.*

Hæc Lyfidis cùm Græcè protulisset Laërtius in Vita Pythagoræ, adjecit, tanquam verb
 Lyfidis, καὶ ταῦτα γινά: quæ non esse Lyfidis, ipsa Lyfidis Epistola, in qua non compa-
 91 rent, demonstrat. Exstat enim ea integra apud Bessarionem contra Trapezuntium, nec non in Monumentis antiquis Pythagoricis ab Henrico Stephano ad calcem Laërtii editis. Fuit Lysis ille Pythagoricus discipulorum Pythagoræ celeberrimus, & Epiminondæ, cujus, teste Plutarcho, magister fuit, acceptissimus. In eum Aurea Pythagoræ Carmina circumferuntur: ut inde intelligas quàm pretiosum antiquitatis monumentum sit hæc ejus Epistola. Sed non minùs pretiosa sunt reliqua monumenta collectionis Stephanicæ: ut meritò illa non frequentari miretur & simul indignetur Gerardus Johannes Vossius in libro de Philosophorum Sectis.

92 Panè præterii quod minimè oportuit, misisse Damo, cùm esset in extremis, filia suæ Bistaliæ Pythagoræ Epistolam illam quâ extraneorum nemini sua Commentaria tradenda vetabat Pythagoras. φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶν θνασκοῦσα, Βισταλία τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτῶν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν. Verba sunt Lyfidis: in quibus vulgò malè θιάσκοιπ. Hanc Pythagoræ prohibitionem respexit S. Hieronymus, in Apologia ultima ad Rufinum, his verbis: *Igitur, etiamsi docere non possem ipsius Pythagoræ exstare monumenta, nec à filio ejus ac filia, aliisque discipulis, prolata convincerem.*

93 SARA. Et eam Anonymus in Vita Pythagoræ, Pythagoræ filiam fuisse ait.

TIMYCHA: Lacedæmonia: Mylliaë Crotoniataë uxor. Iamblichus libro de vita Pythagoræ extremo, mulieres Philosophas Pythagoricas illustriores quindecim recenset: quas inter Timycha, Mylliaë Crotoniataë uxor, primo loco numeratur. Πυθαγορείδης δὲ γυναῖκας αἱ ἐπιφανέσταται: Τιμόχα, γυναῖς ἡμιδία τοῦ Κρωτονιάτου. Verba sunt Iamblichi: in quibus legendum, Τιμόχα, γυναῖς Μυλλία τοῦ Κρωτονιάτου. Porphyrius in Pythagora, ubi de historia Phintiaë & Damonis, celeberrimæ illius amicorum bigæ: Ἰππόβοτος δὲ καὶ Νεάνθης περὶ Μυλλίου καὶ Τιμόχας ἱστοροῦσι. Hæc de Myllia, ejusque uxore Timycha, historia in Porphyrio consideratur: est enim codex ea in parte mutilus: sed ita ex Iamblichō, capite primo de Vita Pythagoræ, suppleri potest: *Cum par con-* 94
jugum istud Pythagoricum captum esset, atque ad Dionysium Tyrannum adductum, omnia ille summa ultro illis detulit: ut etiam illos in societatem regni cooptare polliceretur. Sed ipsis magnificas istas pollicitationes Tyranni abnuentibus, rogavit is primò virum, deinde mulierem, quid tandem causa fuisset cur Pythagorei meluissent mortem oppetere quàm fabas conculcare: quod statim ubi ex ipsis rescivisset, honestissimam eis dimissionem; siquidem apud se manere nollent; repromittens. Ibitum nihil cunctatus Myllias, Illi, inquit, ne fabas conculcarent, mori præoptârunt: at ego, ne tibi causam aperire cogar, fabas conculcare malim. Remoto viro, aggressus Tyrannus Timycham, se ab ea, & propter sexûs infirmitatem, & quòd uterum eo ipso tempore gestaret, & quòd ei se tormenta adhibiturum comminaretur, faci-

lius quicquid scire auebat, expressurum confidebat. Verum longè cum sua spes fefellit. Timycha enim stupendæ pertinaciæ exemplo, linguam dentibus sibi præmorsam in os Tyranno exspuit, ne, quæ premeunda erant silentio, vi tormentorum ipsa superata, fortè detegeret.

95 Hanc historiam respexit Sanctus Ambrosius libro 2. de virginitate capite 4. his verbis: Pythagorea quadam una ex virginibus celebratur fabulâ, cum à Tyranno cogeretur secretum prodere, ne quid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse, atque in Tyranni faciem despuisse: ut qui interrogandi finem non faciebat, non haberet quam interrogaret. Eadem tamen forti animo, sed tumentis utero, exemplum taciturnitatis & proluuium castitatis victa est cupiditatibus, quæ tormentis vinci nequivit. Igitur quæ mentis potuit tegere secretum, corporis non texit opprobrium. At cum Pythagorea illa justo matrimonio juncta esset viro, cur ei opprobrium Ambrosius objiceret, causæ nil erat. Quare verosimile est virum sanctissimum hanc historiam ab aliquo Scriptore habuisse, qui eam aliter ac Porphyrius & Iamblichus narrauerit.

96 Obiter hîc observamus, simile quid tribui Leænæ meretriculæ Atheniensi à Tertuliano. Itaque, inquit ille Sermone ad Martyres, cessit carnifici meretrix Atheniensis! quæ conscia conjurationis, cum propterea torqueretur à Tyranno, & non prodidit conjuratos, & novissimè linguam suam comestam in faciem Tyranni exspuit: ut nihil agere se scirent tormenta, etsi ultra perseveraret. Sed qui Leænæ consentiam comme-

morant cæteri Scriptores, Plinius, Plutarchus, Pausanias, Athenæus, de abscissa dentibus lingua verba non faciunt. Id Anaxarcho tribuunt Valerius Maximus, Plinius, Laërtius, Philo Judæus; & Theodoro Syracusano Livius; & Juveni cuidam, sed alia de causa, Sanctus Hieronymus in Vita Sancti Pauli, primi Eremitæ. *Alium*, inquit, *juvenili ætate flo-* 97
rentem, in amœnissimos hortulos præcepit adduci:
ibique inter lilia candentia, & rubentes rosas, cum
leni juxta murmure aquarum serperet rivus, & mol-
li sibilo arborum folia ventus præstringeret, su-
per exstructum plumis lectum resupinari ius-
sit, & ne se inde posset excutere, blandis serico
nexibus irretitum relinqui. Quò cum, rece-
dentibus cunctis, meretrix speciosa venisset, cœ-
pit delicatis stringere colla complexibus, &
quod dictu quoque scelus est, manibus attri-
tere..... ut corpore in libidinem concitato,
se victrix impudica superjaceret. Quid ageret
miles Christi, & quò se verteret, nesciebat.
Quem tormenta non vicerant, superabat volu-
ptas. Tandem cœlitus inspiratus, præcisam mor-
su linguam in osculantis se faciem expuit, ac sic,
libidinis sensum succedens doloris magnitudo su-
peravit.

Observamus & Timychæ dictam historiam 98
tribui Theano Pythagoricæ in Codice quodam
Regiæ Bibliothecæ signato 3280. folio 14. Au-
ctoris verba, quæ mecum communicavit vir
plenus officii Carolus Ducangius, quia necdum
editus est codex ille, infrà ponam. Θεανὼ, ἡ Πυ-
θαγορσία, ὑπὸ Τυράννου συσχεθεῖσα ἐπὶ τῷ εἰπεῖν τὰ τῆς
πατοίδος ἀπόρηται, τὴν ἐαυτῆς γλῶτταν ἀποδάκνουσα,

ἀπίτεμι, καὶ ἐνέπτυσσε τῷ Τυράννῳ, μὴ θελήσασα ἐξεῖ-
 πτεῖν, ἀναγκαζομένη δέ. καὶ οὕτως, ἀφαιρεθέντος τοῦ
 ὀργάνου, ἡ φωνὴ ἐκεκάλυτο. ὅθεν καὶ τὸ βίαιον αὐτῇ
 ἐπινοίας προκατειργάσθη, μήπου τι τῶν τῆς πατρίδος
 καὶ ἀκουσαβιασθῇ προδοῦναι. Id est: Theano, Py-
 thagorea, à Tyranno constricta in vinculis, ut ei
 Patriæ secreta revelaret, morsu linguam absci-
 dit, eamque in Tyrannum exspuit: nolens qui-
 dem fateri, sed coacta: Sicque, vocis organo
 sublato, voce impedita, arcana patriæ non posset
 prodere.

99 PHILTATIS: Theophridis Crotoniatæ
 filia, Bynthaïci soror. Iamblichus. Theophris
 iste, ille Bynthaïcus, non mihi aliunde notū.

Ut Φιλτάτις nomen est mulieris, Φιλτάπος
 nomen est viri. Narrat apud Photium Olym-
 piodorus, Philosophus Alexandrinus, Philta-
 tium, virum doctum, sodalem suum, libros
 conglutinandi artem Athenis invenisse.

100 OCCELLO: Lucana. Iamblichus. Filia, ut
 videtur, Ocelli Lucani, Pythagoræ discipuli,
 cujus exstat liber περὶ τοῦ παντὸς φύσεως: de uni-
 versi natura. Nec obstat quod Ὀκκελλος Scriptor
 ille dicatur in Editione Commeliniana, & in
 Bononiensi, & apud Philonem in libro de
 Mundo, & Ὀκκελλος variis in Lectionibus di-
 ctæ Editionis Commelinianæ, & in plerisque
 Editionibus Diogenis Laërtii capite de Archy-
 ta, & apud Lucianum de Lapsu inter salu-
 tandum. Nam & Ὀκκελλος rectum esse, patet
 ex his Stobæi libro primo Eclogæ Physicæ, ca-
 pite 18. Ὀκελλος εἶπεν εἶναι αἴτιον, δι' ὃ γίγεται τι. λέγει
 γὰρ ἐν τῷ Περί νόμου, &c. Item, ex hoc Iamblichi
 loco in Vita Pythagoræ, Λευκαγοί, Ὀκελλος καὶ

Ὀκυλος, ἀδελφοί, &c. Pythagoricos ibi Iamblichus enumerat, genere Lucanos. Item, ¹⁰¹ ex Laërtiana Aldobrandini editione, ubi Ὀκίλλω legitur in Epistola Archytæ ad Platonem. καὶ ἀνήλθομεν ὡς Λευκανῶς, καὶ ἐντύχομεν τοῖς Ὀκέλλω ἐγγόνοις: Et ad Lucanos venimus, & cum Ocelli filiis congressi sumus. Quo in loco Manuscriptus Regius habet Ὀκείλω. Lectionem τοῦ Ὀκέλλω confirmat vox Latina ocellus, quæ ab ὀκέλλος; ut oculus ab ὀκυλος: Ὀκελλος autem & Ὀκελλος, idem. Hesychius: ὀκον, ὀφθαλμόν: neque enim mendii suspecta hæc lectio, quod Vossio videbatur in Etymologico, voce oculus. Ab ὀκρος est Ὀκελλος, diminutivâ formâ: ut ab ὀκρος, est Ὀκελλος, & Ὀκυλος. Ocellos vocabant Romani, qui parvis essent oculis.

Censorinus, libro de Die Natali capite 3. hæc habet: *Sed prior illa sententia quâ semper humanum genus fuisse creditur, habet Pythagoram Samium, & Cereium Lucanum, & Archytam Tarentinum.* Sed ibi legendum Ocellum Lucanum, ut visum Paulo Manutio ad hunc locum, & Cantero Variarum Lectionum libro primo, capite decimosextimo.

ECCELO: Lucana. Iamblichus. Filia videtur fuisse Ecceli; ut Ocello Ocelli. ¹⁰² Syrianus in Commentariis ad libr. XIII. Aristotelis μετὰ φυσικῆς, Eccelli librum adducit de Natura Universi: quem librum non alium esse ab Ocelli libro suprâ memorato, verosimili conjectura existimabat Nogarola in Epistola ad Adamum Fumanum Canonicum Veronensem, super Viris illustribus, genere Italis qui Græcè scripserunt. Potuit tamen Ec-

Eccellus quidam Pythagoricus librum eodem quo Occellus titulo composuisse. Nam Archytas Pythagoricus citatur à Simplicio, ad Prædicamenta Aristotelis *ἐν τῷ Περὶ τοῦ παντός* : & Suidas Timæum Locrum, Philosophum, itidem Pythagoricum, de Natura scripsisse refert.

103 CHILONIS : Filia Chilonis Lacedæmonii. Iamblichus. Sed an Chilo ille Lacedæmonius accipiendus de Chilone Lacedæmonio, uno è Septem Sapientibus Græciæ ? Ita sanè videtur.

THEANO : Uxor Brontini Metapontii. Iamblichus. De ea diximus suprâ. Qui Pythagoræ Sectam sectarentur, Metapontii, sive Metapontini; nam utrumque dici testatur Stephanus; plures fuere : Brontinus ille; Hippasus, cujus Vitam scripsit Laërtius; & Metopus, cujus fragmentum protulit Stobæus Sermone primo.

MYIA : uxor Milonis Crotoniatæ. Iamblichus. Et de ea nos suprâ.

104 LASTHENIA : Arcadissa. Iamblichus. Videtur eadem esse ac Lasthenia, Arcadissa, Platonica, de qua suprâ in Platoniciis. Nam Plato tam multa à Pythagora habuit, ut Pythagoricus dici possit. Heracliteorum; Pythagoricorum, & Socraticorum rationes commiscuit, inquit de eo Laërtius in Platone. Sed & Aristoteles, libro 1. Metaphysicorum capite 6. doctrinam Platonis vocat in plerisque sectantem Pythagoricos. Et tres Philolai Pythagorici libros decem millibus denariûm mercatum, ait Gellius : & unicum minis quadraginta Alexandrinis Laërtius. Et Philosophiam con-

templatricem ac naturalem eum à Pythagora in Italia didicisse ferunt, inquit Incertus de Vita Pythagoræ. Sed Pythagoram audiisse qui potuit Plato? Natus est Plato 88. Olympiade, est apud Laërtium: at Pythagoras, referente Eusebio in Chronico, moritur Olympiade 70.

ABROTELIA: Abrotelis Tarentini filia. Iamblichus. Eam cum Lathenia Arcadissa confundit Stanleius, Scriptor Anglicus, in Philosophorum Sectis. Videtur itaque legisse apud Iamblichum, *Λασθένεια Ἀρκάδισσα, Ἀβροτέλου θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου.*

ECHECRATIA: Phliasia. Iamblichus. Filia fuit, ut mihi quidem videtur, Echecratis Phliasii, Philosophi Pythagorici; de quo hæc Laërtius: *τελευταῖοι ἐγένοντο τῶν Πυθαγορικῶν οὗς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ζηνόφίλος τε ὁ Χαλκιδεύς, αἰπὸ Θράκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Διοκλῆς, καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί.* Ultimi Pythagoreorum exstiterunt quos Aristoxenus vidit, Xenophilus Chalcidensis, è Thracia, & Phanton Phliasius, & Echocrates & Diocles, & Polymnestus: ipsi quoque Phliasii.

TYRSENE: Sybaritis. Iamblichus.

BISORRONDE: Tarentina. Iamblichus.

NESTHEADUSA: Lacæna. Iamblichus.

Et eam cum Bisorronde confundit Stanleius: quam Nesthiadis filiam facit.

BYO: Argiva. Iamblichus.

BABELYMA: Argiva. Iamblichus.

CLEACHMA: Autocharidæ Lacedæmonii soror. Iamblichus. Autocharidam illum, virum illustrem, fuisse oportuit, quando Iamblichus

chus notam ut faceret Cleæchmiam, eam illius sororem fuisse ait. Hodie ille ignoratur.

Hactenus Iamblichus. Cujus verba emendatiora multò quàm edita sunt, cùm ex conjectura, tum ex Manuscripto Regiæ Bibliothecæ hic exhibemus.

- 107 Πυθαγορείδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανίσταται 1, ΤΙ-
ΜΥΧΑ, γυνὴ ἡμιλλία τοῦ Κροτωνιάτου. (Legendum,
γυνὴ Μυλλία τοῦ Κροτωνιάτου, suprà docuimus.)
2 ΦΙΛΑΤΑΤΙΣ, θυγάτηρ Θεόφειλος τοῦ Κροτωνιάτου,
Βυθαίου τοῦ ἀδελφοῦ. 3 ΟΚΚΕΛΛΩ καὶ 4 ΕΚΚΕΛΩ,
τῶν Λευκανῶν. 5 ΧΕΙΛΩΝΙΣ, θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ
Λακεδαιμονίου. 6 ΘΕΑΝΩ, γυνὴ Μεταποντίου Βρον-
τίνου. 7 ΜΥΙΑ, γυνὴ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου.
8 ΛΑΣΘΕΝΕΙΑ, Ἀργεῖα. 9 ΑΒΡΟΤΕΛΕΙΑ,
Ἀβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταρραντίνου. 10 ΕΧΕΚΡΑ-
ΤΕΙΑ, Φλιασία. 11 ΤΥΡΣΙΝΟΥΙΣ, Συβαρτίς.
Legendum existimamus, Τυρσηνὴ Συβαρτίς.
12 ΠΙΣΟΡΡΟΝΔΗ, Ταρραντίς. 13 ΝΕΣΘΕΑΔΟΥΣΑ,
Λάκαυα. 14 ΒΥΩ, Ἀργεῖα. 15 ΚΛΗΑΪΧΜΑ, ἀδελ-
φὴ Αὐτογαρίδα τοῦ Λάκωνος. αἱ πᾶσαι 15

Legendum, αἱ πᾶσαι 15 nisi nomen decimæ excidisse dicas: que fuerit Babelyma Argiva.

- 108 Sunt autem è manu nostra numeri illi adscri-
pti nominibus illis Pythagoricarum mulierum:
de quo legentes moneo, ne quis putet eos repe-
riri in Codice Regio.

PHINTYS. Callicratis filiam, & Pythagoræam
eam fuisse, discimus ex Stobæi excerptis, Ser-
mone 72. Scripsit περὶ γυναικὸς σωφροσύνης: de
Temperantia mulieris: cujus libelli fragmentum
non parvum profert Stobæus, sive potius Sto-
bensis: sic enim Latine efferendum hoc nomen,
docuit Henricus Valesius. quod probatur Ho-
stenio ad Stephanum in Στέφος.

PERICTIONE. Citatur non semel à Stobæo : à quo Pythagorica nuncupatur. Scripsit *Περὶ τοῦ Πυθαγόρου* : cuius libelli locos duos eximios, Doricè scriptos, profert Stobæus : quare libellus ejus *Περὶ γυναικὸς ἀρετῆς*, cuius meminit idem, Doricè quoque efferendus est. Inter Philosophos ex quibus apophthegmata sumpsit Stobæus, Perictione à Photio in Bibliotheca recensetur : quo loci, alia lectio ; *Περὶ κτηνίου* videlicet ; adnotatur : quæ lectio vitiosa est : neque enim *Περὶ κτηνίου* Græcum est nomen. Platonis mater, Perictione nuncupabatur.

MELISSA. Exstat hujus Melissæ ad Clare-¹⁰⁹ tam epistola, Doricè scripta, de vestibus honestarum feminarum : in qua colorem qui ex pudore provenit, solum rubeum colorem esse dicit, quo honestarum mulierum vultus ornari debeat. Est enim erubescencia virtutis color : quod dicebat Diogenes Cynicus adolescentulo quem erubescensem cernebat, ut est apud Laërtium in Diogene Cynico. Sed & Synesius Oratione de Regno, ubi de erubescencia : *τό, τοῦ χεῶμεν τοῦτο τῆς ἐκ μετανοίας ἀρετῆς ὑποχρεῖται.* Ejusmodi color nonnullam ex factorum pœnitentia virtutem repromittit. Et Pythias, Aristotelis filia, interrogata qui color esset pulcherrimus, dixit, Qui per verecundiam ingenuis oboritur. Dictum hoc refert Stobæus Sermonem de Verecundia. Sanctum Ambrosium videsis libro I. de Virginitate capite 6.

Edita est Melissæ hæc Epistola inter Epistolas Pythagoricarum : unde Melissam hanc nostram Pythagoricæ Sectæ fuisse, conjicere est.

Melissi, Samiorum Præfecti, viri Philosophiæ dediti,

dediti, meminit Plutarchus in Pericle; gentilis, ut videtur, Melissæ nostræ.

II O RHODOPE. Exstant (quod jam monuimus) in Observationibus Lucæ Holstenii ad Vitam Pythagoræ ab Anonymo conscriptam, Theanus Philosophæ Pythagoricæ quatuor Epistolæ ex Vaticano Codice desumptæ: quarum postrema scripta est ad Rhodopen τὴν Φιλόσοφον: unde conjicimus Rhodopen illam Pythagoricam fuisse. Dicere non ausim omnes illas Epistolas non esse Theanus Pythagoræ uxoris. Constat hanc qua de loquimur, non esse γνήσιον. In ea scilicet se Rhodopæ Theano excusat, quod necdum ad illam miserit Platonis librum de Ideis, inscriptum, *Parmenides*. Vixit Theano, uxor Pythagoræ, pluribus ante Platonem annis.

Alia igitur hæc nostra Rhodope à Rhodope illa, genere Thressi, ancilla Iadmonis, Æsopi conservâ, Charaxi, fratris Sapphus, amasiâ, meretrice celeberrimâ, de qua Herodotus in Euterpe, & Athenæus lib. xiiii.

III PTOLEMAIS: Cyrenæa. Citatur ἐν τῇ Πυθαγορικῇ τῆς Μουσικῆς στοιχειώσει: in *Pythagorica Musices Institutione*: à Porphyrio, Commentario in Harmonica Ptolemæi. Qui Porphyrii liber manu exaratus adservatur in Bibliotheca Regia, necnon in Vaticana. Musicen maximè coluerunt Pythagorici, teste Moderato Gaditano, qui Pythagoreorum placita, ut est apud Porphyrium in Pythagora, xi. libris eruditissimè complexus erat. Obiter hic observamus, vixisse Moderatum illum sub Nerone: quod nos docuit Plutarchus, *Symposiacon* lib. v.

VIII. capite 7. Qua autem ætate vixerit Cyrenæa hæc Ptolemæis, incertum est. Cùm ejus testimonio utatur Porphyrius, ante Porphyrium vixisse constat, qui vixit sub Aureliano. Vivit fortasse eodem quo Julia Domna Imperatrix tempore: cujus exemplo verisimile est plurimas mulieres studiis operam dedisse. Tunc autem diu erat quoddam defierat Pythagorica Secta. Quærit scilicet Porphyrius, in Vita Pythagoræ, cur Philosophia Pythagorea extincta esset: quam diu ante sua tempora extinctam, ex ejus oratione colligimus. Quare cùm Ptolemæida Cyrenæam Sectæ Pythagoricæ adscripsimus, non in omnibus Pythagoricam fuisse dicere voluimus: sed hoc tantum, numerorum doctrinam quod spectat, Pythagoricos canones sequutam fuisse.

Hæc sunt, ANNA FABRA DACERIA, mulierum doctissima, eloquentissima, disertissima, quæ de mulieribus Philosophis, ex libris veterum, paucis tibi excerpti: nam Philosophia degustanda, non ingurgitanda est: &, ut inquebat ille, philosophandum, sed paucis. Ea tibi, Historiæ Philosophicæ amantissimæ, eisdemque, quod tuæ in Marci Aurelii Imperatoris libros Notæ testantur, peritissimæ, non ingrata fore spero: cupio quidem certè.

I N D E X

A D

HISTORIAM MULIERUM PHILOSOPHARUM.

*Numeri non paginas sed sectiones in margine
positas notant.*

A.

A <i>Brotelia</i> : Pythagorica ; Abrotelis Tarentini filia.	10
A C A D E M I C A E.	57
<i>Aetius</i> : frater Athenaïdis.	32
<i>Aganice</i> : filia Hegetoris Theſſali.	23
<i>Ambrosius</i> . S. Ambrosius explanatus.	95
<i>Amphichia</i> ; Aristonis filia ; uxor filii Jamblichi.	48
<i>Anna Cornuena</i> : Alexii Imperatoris filia.	39
<i>Anthusia</i> . Divinationem è nubibus invenit.	22
<i>Apollonius</i> : Stoicus.	73
<i>Arete</i> : Cyrenaïca ; Aristippi Cyrenæi filia.	61
<i>Argia</i> : Dialectica ; Diodori Croni filia.	60
<i>Arignote</i> : Samia ; Pythagoræ filia.	80 89.
<i>Arimnestus</i> : filius Pythagoræ.	80
<i>Aristippus</i> ò <i>unregdidant</i> .	61
<i>Aristoclea</i> . Vide <i>Themistoclea</i> .	
<i>Arria</i> : Platonica. Huic Laërtius Historiam suam Philosophicam nuncupavit.	47
<i>Arria</i> : Cæcinæ Patri uxor : & <i>Arria</i> , ejus filia uxor Traſeæ : Stoicæ.	75.
<i>Artemisia</i> : Dialectica ; filia Diodori Croni.	60
<i>Aspasia</i> : Mileſia ; Magistra Socratis : Periclis ſcor- tum, deinde uxor.	6. & ſeqq.
<i>Aspasia</i> : Dialogus ab Antisthene Socratico scriptus.	10
<i>Ασπασια</i> : nomen mulieris in jactide annulari. <i>ibid.</i>	

I N D E X.

Athenais : Atheniensis : uxor Imperatoris Theodosii junioris. 24
Axiothea : Phliafia. 46

B.

Abelyma : Argiva ; Pythagorica. 106
Barillium : Hydrosopium ad aquarum libramenta cognoscenda. 52
Beronice : Philosopha. Beronices nomine Reginae quatuor fuere. 12
Bisorronda : Tarentina ; Pythagorica. 106
Bistalia : Pythagorica ; Damus filia. 92
Brontinus : Crotoniata. 79
Byo : Argiva , Pythagorica. 106

C.

Cærelia : Academica. 57
Catharina. Sancta Catharina. Patrona Philosophiae Professorum. 34. *Æcaterine* dicta, non *Catharina*. 35. & seqq.
Censorinus , emendatus. 101
Chilonis : Pythagorica : filia Chilonis Lacedemonii. 103
Clea. Huic Plutarchus librum de mulierum virtutibus nuncupavit. 14
Cleachma : Autocharidæ Lacedæmonii soror : Pythagorica. 106
Cleobulina : filia Cleobuli , unius è Septem Sapientibus. 4
Cralus : Arabicè *Regem* significat. 45
CYNICAE. 63
CYRENAÏCAE. 61

D.

Damascius Damascenus. 68
Damo : Pythagoræ filia. 90
Dapnon : Pythagoræ filius. 80
Danaë : Meretrice Atheniensis ; filia Leontii , Epicureæ ;

I N D E X.

rez ; Mereticis quoque Atheniensis.	71
DIALECTICAE.	60
Diodorus Cronus , Philosophus Dialecticus.	82
Diogenes Laërtius : Emendatus.	77. 86
Dionysii Aegæi Dictyaca.	68
Diotima.	11
Δουρα : nomen proprium.	19
Domna : cognomen Juliae , uxoris Severi Imperato- ris.	ibid.

E.

E Ccelo : Lucana : Pythagorica.	102
Echecrata : Phliafia : Pythagorica.	105
EPICURÆAE	69
Eudocia : Atheniensis : uxor Imperatoris Theodosii ju- nioris 24. & seqq. Quæ scripserit	28
Eudocia : uxor Constantini Palæologi Despotæ	40
Eurydice : Uxor Polliani His Conjugalia Præcepta sua scripsit Plutarchus.	15
Eurydice : Illyria Ejus nobile epigramma.	ibid.

F

F Ania : Thraseæ filia : uxor Helvidii ; Stoïca.	75
Feminæ hominum pedes lavabant.	5

G.

G Eminæ : Mater & filia ; Plotini , Philosophi Pla- tonici discipulæ	48
Genesis : Frater Athenæidos.	25
Gentilis : (Scipio) notatur.	19
Grotius : Ejus duo epigrammata necdum edita.	56. 64

H.

H Eloisa.	45
Heraclitus : Atheniensis Philosophus : pater Athe- næidos, uxoris Imperatoris Theodosii junioris	24. 32
Hermesianax Colophonius ; Poëta Elegiacus	70. 9
Hestia : Grammatica.	

I N D E X.

- Hipparchia* : Maronis : Uxor Cratetis , Cynici. Ejus scripta. 63 Antipatri in eam epigramma. 64
Hippo : Chironis Centauri filia 3
Hypatia : Theonis Alexandrini filia 49 & seqq. Ejus mors. 51 Uxor Isidori Philosophi. 53. Ejus scripta *ibid*. Ejus ad Sanctum Cyrillum Archiepiscopum Alexandrinum epistola 54 Eam Syneſius magno habuit in pretio. 52

I.

- I Amblicus* , emendatus. 86 93
Iaspis annularis ; in quo scalpta imago mulieris , nomine *Aσπίδου* 10
Isidorus , Philosophus : Hypatiæ maritus. 53
Julia Domna , Uxor Severi Imperatoris. 6. Ejus patria 17. Mortuo Severo nupſiſſe Antonino , privigno ſuo , falſo creditum. *ibid*.
Julia Maſa , Soror Juliæ Domnæ Imperatricis. 19

L.

- L Aſthenia* , Arcadiſſa ; Pythagorica. 104
Laſthenia , Mantinea : Platonica. 46
Leana , meretricula Athenienſis 96
Leontium , Epicurea Athenienſis meretrix. 70 Scripſit adverſus Theophraſtum. 71
Leontis , Cleæ mater credita 14
Leontius Sophiſta , Pater Athenaidos , uxoris Imperatoris Theodoſii junioris. 24. 28. 30 32
Lysi , Philoſophus Pythagoricus , laudatus. 90. Emendatus. 92

M.

- M Arcus Aurelius Antoninus* , illuſtratus 61. Librorum ejus Græca inſcriptio quomodo Latine interpretanda 74
Marinus , Neapolites , Scriptor vitæ Procli. 65
MEGARICAE. 62
Moliſſa , Pythagorica. 109

I N D E X.

<i>Melissus</i> , Samiorum Præfectus.	<i>ibid.</i>
Meretrices Græcæ plurimæ humanioribus literis & Mathematicis disciplinis deditæ.	82
<i>Mnesarchus</i> , Pythagoræ & Theanus filius.	80. 85
<i>Milo Crotoniates</i> , Pythagoricus.	86
<i>Moderatus Gaditanus</i> , scripsit librum de Pythagoræorum placitis.	III
Musica à Pythagoricis culta.	<i>ibid.</i>
<i>Myia</i> , Pythagoræ filia; uxor Milonis Crotoniatæ.	86. 103
<i>Myllias</i> , Crotoniates, Timychæ Lacedæmonia con- jux.	93. & seqq.
<i>Myro</i> , Rhodia.	20
<i>Myro</i> ; Poëtria; Byzantia: filia, aut mater Homeri, Poëtæ Tragici.	<i>ibid.</i>

N.

N <i>Estheadusa</i> , Lacæna; Pythagorica.	106
<i>Nicarete</i> , Megarensis: Stilponis Philosophi Me- garensis amica & discipula.	62
<i>Novella</i> .	43

O

O <i>Ccello</i> , Lucana, Pythagorica.	100
<i>Ocellus</i> , <i>Lucanus</i> . Ejus liber de natura universi.	<i>ibid.</i>
<i>Olympiodorus</i> , Alexandrinus, Philosophus Peripate- ticus. 65 Ejus filia & discipula.	<i>ibid.</i>

P.

P <i>Amphila</i> Epidauria.	13
<i>Pantaclea</i> , Dialectica; Diodori Croni filia.	60
<i>Pantanis</i> , Poëtria, Martiali memorata.	72
<i>Panypersebasta</i> , filia Theodori Metochitæ,	41
<i>Paulinus</i> , amicus Imperatoris Theodosii junioris.	24. 25
<i>Perictione</i> ; Pythagorica.	108
PERIPATETICÆ.	63

I N D E X.

<i>Pherenice.</i>	12
<i>Philiscus</i> , Philosophus Atheniensis.	16
<i>Philo</i> , Dialecticus, Diodori Croni discipulus.	60
<i>Philochorus</i> , Grammaticus. Scripsit de Mulieribus Pythagoricis.	I. 76
<i>PHILOSOPHÆ</i> incertæ sectæ.	3
<i>Philosophia</i> amatoria.	11
<i>Philostorgius</i> , impietatis à Photio accusatur.	52
<i>Philtatis</i> , Pythagorica.	99
<i>Philtatius</i> artem libros conglutinandi Athenis invenit.	<i>ibid.</i>
<i>Phintys</i> , Callicratis filia: Pythagorica.	108
<i>Photius</i> . De ejus Bibliotheca res notatu digna	68
<i>Φυλάνκτα</i> ; quid apud Alexandrinos.	53
<i>Plato</i> , multa sumpsit à Pythagoricis.	104
<i>PLATONICÆ.</i>	46
<i>Porcia</i> , Catonis filia; uxor Bruti.	75
<i>Proclus</i> Lycius; Olympiodori filia, Philosophæ, maritus.	65
<i>Ptolemais</i> , Cyrenæa: Pythagorica. Ejus liber, <i>Pythagorica</i> Musices Institutio.	111
Pudor in muliere pulchritudinis acropolis.	63
<i>Pulcheria Augusta</i> , Soror Imperatoris Theodosii junioris.	24. 26
<i>Pythagoras.</i>	90
<i>Pythagorica</i> Secta temporibus Porphyrii extincta jam erat.	111
<i>PYTHAGORICÆ.</i>	76
<i>Pythagorici</i> . Falsum est Pythagoricos ab animatis abstinuisse.	87

R.

R <i>Hodope</i> , Pythagorica.	110
<i>Rhodope</i> , ancilla Iadmonis: Æsopi conserva. <i>ibid.</i>	
<i>Rittershusius</i> ; notatur.	19

I N D E X.

S.

S Almafius. Ejus <i>αμαφειου</i> ἀμαφειου.	86
<i>Sara</i> , Pythagorica.	93
Socratidas, Pamphilæ Epidauriæ maritus.	13
<i>S. i. i. i.</i> , Uxor Eustathii, Præfecti Cappadociæ.	
Soteridas; Grammaticus pater Pamphilæ Epidauriæ.	13
<i>Stobæus</i> ; <i>Stobenſis</i> , non <i>Stobæus</i> , dicendum.	108
STOICAE	73
Stoicorum libros mulieres Romanæ evolvebant	75
Suidas emendatus.	6. 77
Synefius	52

T.

T Elauges, Pythagoræ filius: Magister Empedoclis.	80 81 87 89.
<i>Theano</i> , Uxor Pythagoræ. 79. & seqq. Ejus scripta.	
83 Ejus dicta 8. 82. Quando vixerit	111. filia
<i>Philosophia</i> dicta 83. Ejus ad Timaretam epistola	
<i>ibid.</i> Plures aliæ ejus epistolæ.	84
Theano, Uxor Brontini Metapontini.	103
<i>Themisto</i> , Epicurea	69
<i>Themistocle</i> ; Pythagoræ soror.	77 & se 9.
<i>Theo. ora</i> , Peripatetica: filia Cyrinæ & Diogenis.	67
Theodoris <i>vide</i> Panypersebaſta.	
<i>Theognis</i> , Dialectica: Diodori Croni filia.	60
<i>Ticon</i> , Ptolemæi Interpres	49
<i>Theon</i> , Alexandrinus, Hypatiæ pater.	<i>ibid.</i>
<i>Theophila</i> , Epicurea & Stoica.	72
<i>Tymicha</i> , Lacedæmonia; Pythagorica: Myllia Crotoniata uxor	93 & seqq.
<i>Tyrſene</i> , Sybaritis Pythagorica.	106

V.

V alerianus. Frater Athenaidos, uxoris Imperatoris Theodosii junioris	25 aliis, <i>Valerius</i> .
Vossius, (Gerardus Joan. notatus	10

F I N I S.

